

Blatnický

Říjen 2000

Ročník V.

Číslo 18

zpravodaj

Dočtete se - z obsahu čísla:

- ❖ Zprávy z obce
- ❖ Informace OÚ
- ❖ Historie obce
- ❖ Blatnická kronika
- ❖ Z farnosti
- ❖ Volání světa
- ❖ Blatnická prezentace
- ❖ Kultura, škola
- ❖ Děkovná dožínková pouť
- ❖ Sport
- ❖ Křížovka
- ❖ Inzerce

Vydává Obecní úřad Blatnice pod Sv. Antonínem • 850 výtisků • Řídí redakční rada: šéfredaktor - Josef Vavřík,
členové redakce - Bohumil Petrator, Josef Bogar, Ladislav Vyskočil, Lenka Fajfříková • Inzerce tel.: 0631 / 331276

Vytisknuto u vydavatelství neperiod. tisku F.Z.C.H., tel.: 0631 / 333749

OBČANSKÉ PRŮKAZY

Vydává okresní úřad, v jehož obvodu je občan hlášen k trvalému pobytu

MÍSTO PODÁNÍ ŽÁDOSTI

Žádost s doklady může občan osobně předložit u kteréhokoliv okresního úřadu nebo obecního, městského nebo místního úřadu pověřeného vedením matrik.

PŘEVZETÍ OBČANSKÉHO PRŮKAZU

Vyhotovený občanský průkaz si může občan převzít na obecním úřadu pověřeném vedením matrik, podle místa svého trvalého pobytu, jestliže o to v žádosti požádá. Jinak na okresním úřadu, který je příslušný k jeho vydání.

Občan je povinen převzít občanský průkaz osobně!!!

VYDÁNÍ PRVNÍHO OBČANSKÉHO PRŮKAZU

Zákonný zástupce občana (nejdříve 60 dnů před dovršením 15 let věku dítěte) nebo občan po dovršení 15 let věku je povinen předložit:

- a) rodný list
- b) 2 fotografie o rozměrech 3,5 x 4,5 cm
- c) doklad o státním občanství
- d) případně další doklady osvědčující skutečnosti

Vydání prvního občanského průkazu pro občana po ukončení trvalého pobytu v cizině nebo po nabytí státního občanství. Občan je povinen předložit:

- a) rodný list nebo rodný a křestní list
- b) 2 fotografie
- c) doklad o rodném čísle

- d) doklad o státním občanství
- e) doklad o rodinném stavu
- f) případně další doklady osvědčující skutečnosti

VYDÁNÍ NOVÉHO OP

Občan je povinen předložit:

- a) dosavadní OP
- b) 2 fotografie

Nemůže-li občan předložit dosavadní OP, je povinen předložit:

- a) rodný list
- b) 2 fotografie
- c) doklad o rodném čísle
- d) potvrzení o občanském průkazu
- e) případně další doklady osvědčující skutečnosti

Doklady potřebné k vydání OP musí být předloženy v originále nebo ověřeném opise či ověřené kopii!!!

PLATNOST OP

- a) 5 let u občanů od 15 do 20 let
- b) 10 let u občanů starších 20 let

!Občanské průkazy se neprodlužují!!!

!Platnost kuličky do 31.12.2001!!!

!Platnost kartičky do 31.12.2005!!! (i když je OP bez omezení)

Vybírání správních poplatků – v hotovosti!

- za vydání OP za platný průkaz na žádost občana v jeho osobním zájmu 100 Kč
- za změnu nebo doplnění jiných než základních údajů v OP 25 Kč

PASY

Cestovní pas vydá občanovi okresní úřad příslušný podle místa jeho trvalého pobytu. Nemá-li občan trvalý pobyt na území, vydá cestovní pas okresní úřad příslušný podle místa jeho posledního trvalého pobytu v České republice. Pokud občan nemá trvalý pobyt v České republice nebo odkud jej nelze zjistit, vydá cestovní pas Magistrát města Brna.

CESTOVNÍ PRŮKAZ

- vydá okresní úřad příslušný podle místa trvalého pobytu občana nebo zastupitelský úřad.

MÍSTO PODÁNÍ ŽÁDOSTI

Jestliže se o cestovní pas, cestovní průkaz, lze podat žádost u okresního úřadu mimo místo trvalého pobytu občana anebo u obecního úřadu pověřeném vedením matrik.

PŘEVZETÍ CESTOVNÍHO DOKLADU

Cestovní doklad lze převzít u okresního úřadu, který je příslušný k vydání cestovního dokladu nebo u okresního úřadu mimo místo trvalého pobytu občana, u obecního úřadu pověřeného vedením matrik v zahraničí u zastupitelského úřadu (v podstatě kdekoliv, pokud to uvede v žádosti).

CESTOVNÍ DOKLAD MŮŽE PŘEVZÍT:

- a) občan starší 15 let – osobně
- b) zákonný zástupce nebo pěstoun za občana mladšího 15 let

ZÁSADY PRO PODÁNÍ ŽÁDOSTI

Žádost o vydání cestovního dokladu a žádost o provedení změn v cestovním dokladu může podat:

- občan starší 15 let (do 18 let s ověřeným souhlasem zákonného zástupce)
- za občana mladšího 15 let zákonný zástupce (rodič)
- pěstoun
- jiná osoba na základě plné moci

NÁLEŽITOSTI ŽÁDOSTI O VYDÁNÍ CESTOVNÍHO DOKLADU

- a) žádost o vydání cestovního pasu
- b) doklad totožnosti (občanský průkaz, cestovní pas), případně doklad o státním občanství
- c) 2 fotografie (3,5 x 4,5 cm)

V zvláštních případech se k žádosti dále předkládá:

- a) doklad o dosaženém vzdělání
- b) rozhodnutí soudu o ustanovení opatrovníka
- c) rodný list dítěte mladšího 15 let
- d) souhlas zákonného zástupce

ei doklad o změně nebo doklad potvrzující nový údaj

f) oddací list rodičů nebo jejich rodné listy (u žádosti na pas pro dítě do 15 let)

Žádost o vydání cestovního dokladu ve zkrácené lhůtě (tzn. 24 hodin, 3 pracovních dnů) a dočasně dopování dítěte do pasu lze jít u příslušného okresního úřadu!

PLATNOST CESTOVNÍCH DOKLADŮ OD 1.7.2000

- dle § 41 mohou do 31.12.2001 okresní úřady vydávat cestovní pasy a dobou platnosti na 5 let, včetně dětí
- vydání cestovního pasu do 24 hod., 3 pracovních dnů je platnost pasu pouze na 1 rok

SPRÁVNÍ POPLATKY – V HOTOVOSTI!

• vydání cestovního pasu osobám starším 15 let	200,- Kč
• vydání cestovního pasu u dětí do 15 let věku	50,- Kč
• vydání cestovního pasu na žádost občana do 24 hod.	600,- Kč
• u dětí do 15 let věku	150,- Kč
• vydání cestovního pasu na žádost občana do 3 prac. dnů	400,- Kč
• u dětí do 15 let věku	100,- Kč
• připsání dítěte do již vydaného cestovního pasu rodiče, včetně změny jména či příjmení dítěte zapsaného v cestovním pasu	50,- Kč

ZMĚNY V EVIDENCI OBČANŮ

Dnem 1. července 2000 nabývá účinnosti nový zákon o evidenci obyvatel (č. 133/2000)

- Ruší se přechodný pobyt
- Změnu místa trvalého pobytu hlásí občan na ohlašovně nového místa trvalého pobytu

Při hlášení změny místa trvalého pobytu občan předkládá:

- občanský průkaz
- doklad o vlastnictví bytu nebo objektu (rozhodí se výpis z katastru nemovitostí) nebo -
- doklad o oprávnění užívat byt/např. nájemní smlouva, podnájemní smlouva, dohoda o ubytování, dohoda o přidělení místa na ubytovně) anebo
- písemné potvrzení oprávněné osoby (např. provozovatel ubytovacího zařízení)

Správní poplatky – v hotovosti

Při hlášení změny místa trvalého pobytu vybere ohlašovna správní poplatek ve výši 50 Kč.

Hlásí-li občan současně změnu místa trvalého pobytu i za děti žijící s ním ve společné domácnosti, vybere ohlašovna správní poplatek pouze jednou.

Zrušení údaje o místě trvalého pobytu

Ohlašovna ve správním řízení rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, bylo-li příslušným orgánem prokázáno, že doklad, na jehož základě byla změna místa trvalého pobytu hlášena, byl padělán nebo vědomě pozměněn. O zrušení ohlašovna rozhodne na návrh oprávněné osoby, zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo jeho vymezené části (např.

bytu nebo obytné místnosti), jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu a občan tento objekt nebo jeho vymezenou část neužívá (obě podmínky musí být splněny zároveň).

NABÍDKA STAVEBNÍHO POZEMKU

Obecní úřad upozorňuje občany, že je volný k prodeji ještě jeden poslední stavební pozemek v trati Novosady.

Bližší informace Vám budou podány v kanceláři Obů.

Kdo z občanů má zájem o místní telefonní seznam (Blatnice pod Sv. Ant.), tento je možno zakoupit za 10 Kč v úřední hodiny v kanceláři Obů.

Obecní úřad sděluje, že od 1.7.2000 platí nový zákon o evidenci obyvatel a ochraně osob. dat.

Evidenci obyvatel byla přesunuta z Obů na okresní úřady, proto společenskou kroniku budeme uvádět se zpožděním a ve zkrácené podobě.

ANONYM

Josefe, proč se tak urkáš na anonym, víš dobře, že jsi do-
mal do vlnku arogance i mativost, či urážlivost, tak se raději ani
my podepisovat nemůžeme, ale radíme ti tímto srovnej tvůj
blatnický zpravodaj s okolními, když to neumíš tak lidovecké
bílosti napiš. Dokud budeme číst o Němčickém, který byl
s celou rodinou zle a jeho dcera patří k prvním jenž vyhnali ze
Slovenska domů a který křičí a po kom chce datovat?

Snad máš dost aktuálních a pravdivých věcí kolem sebe,
dyť se tolik snažíš, vadění na to máš a kdo z předchůdců to-
lik dokázal, jen odpusť že se nemůžem podepsat ale vážime si
tvoji každodenní práce a starosti, tak taky prosíme přijmi
v upřímnosti tuto oprávněnou připomínku a vytrvej v dobeřem,
a sděľuj jen pravdivé a aktuální zpravodajství z naší obce

DĚKY!
(doslovný přepis)

ODPOVĚĎ K ANONYMU

Již podruhé nám píše velmi upřímný anonym, který se bojí
msty a jiných nepříjemností, proto musím ocenit pana Krážíka,
který se nebojí ani arogance, msty a doufám, že se ani neu-
ráží.

To víš ancytyme, že srovnáváme náš zpravodaj s okolními
a řekl bych, že z tohoto srovnání nevychází špatně. Co se týče
lidoveckých bílosti, tak napiš své bílosti ty anonyme a my je
otiskneme, ale ty se neumíš ani podepsat, tak co s tebou?

Co se týče pana Němčického, být sebou nechal bych ho na
pokoji, on na rozdíl od tebe nám zachoval písemně paměti, jak
se kdysi žilo a sáhni si do svědomí, jestli v tvé rodině všechno
funguje, jak má. Jeho dceru bych taky nechal na pokoji, už je-

nom z toho důvodu, že člověk může dnes žít tam, kde se mu líbí
a nebo kde sečne práci. Když umíš psát, tak si taky musíš pa-
mátovat, že na Stráni byl křič a kolem herká louka, na které si
rády hrály děti. Běž se tam podívat dnes a přijď nám říct, kdo se
tam zdevastoval. Pani Vyskočilová zachránila starý náhrobek
ze hřbitova, který by skančil na smetáku a nechala jej opravit.
Po terénních úpravách na Stáni hude usazen mezi lípy na místo
původního, zničeného.

Co se týče oprávněnosti tvých připomínek, lze jen konsta-
tovat – "podle sebe soudím tebe". Když jsem si tento anonym
přečetl (několikrát), zjistil jsem, že mezi námi žijí občani, kteří
jsou schopni všeho, ale aby vystoupili z anonymity, na to ne-
mají, na to je jediný výraz - "zhabělci". (J. P.)

V Blatnici pod sv. Ant. 9.8.2000.

696 71

Obecní úřad
Blatnice pod sv. Ant.
xxxxxxxxxxxxxxxx

XXc. Odtvoření

- 1./ Vůbec není žádná pravda, že jsem nebyl omlaven místostarosta Josef Vávřík Vám to potvrdí, že jsem byl omlaven dne 14.6.2000 v 9.- hod.
- 2./ Nikde ve vyhlášce nebo zákoně o komunálním odpadu jsem nečetl, že by se nepočítal železný odpad a odpad s pálenice do neodpadu.
- 3./ Na doloženém dokladu o odevzdaném odpadu je uvedeno i množství. Pokud se týká ostatního odpadu to jsem Vám jasně vysvětlil v dopise.
- 4./ I já již čekám mnoho let od Vás na mzdu 2.400,- Kč za provedení veřejně prospěšné práce ke kterým sám vyzval starosta místním rozhlásem. Náklady si můžete odečíst z mé mzdy abyste měli na inkoust a jiné tekutiny! Zbývající část čekám poštou.
- 5./ Za odpad platíme s manželkou společně, poněvadž ani určené množství statistikou na jednu osobu nespíňujeme ne tak na dvě osoby. Jestli tomu nevěříte můžeme provést celotoční kontrolní vážení a sami se přesvědčíte kdo má pravdu a budete Kč vracet za 10 let.
- 6./ Kdo zaplatil škodu za zničený trávník ve dvou parcích, který byl postříkán neodpovídajícím herbicidem?

S pozdravem

Vlad. Krážík

696 71

Blatnice pod sv. Ant. č.252.

Doporučení!

(doslovný přepis)

K DOPISU PANA KRÁČALÍKA ZE DNE 9.8.2000:

hod. 1)

Můžu potvrdit, že pan Kráčalík nebyl umluven.

hod. 2), 3) a 5)

"Železný odpad" nepočítáme do "neodpadů", pouze bylo zřizováno, že tento a jiné druhy vytříděných složek domovního odpadu lze bezplatně odevzdat v obci na místech k tomu určených.

Přestože se železo, sklo, papír, plasty, textil a tzv. nebezpečné složky z domovního odpadu vytřídí a ukládají odděleně (na rok 1999 se vytřídilo 11 tun skla, 2,5 tuny papíru, 3 tuny elektrického odpadu, 2,1 tuny autohaterů, 2 tuny pneumatik, atd.), vychází za rok 1999 na jednoho občana naší obce cca 190 kg tzv. zbytkového odpadu, tj. odpadu, který už nejde vytřídít a ukládá se do popelnic. Je pochopitelné, že dokud nebudou sběrné vozy vybaveny digitálním zařízením, které zvaží a zapíše množství odpadu odebrané z každé jednotlivé popelnice, nebude možné úplně přesně načítovat každému z občanů úhradu jen za to množství odebraného odpadu, které opravdu sám vyprodukoval.

Pro informaci uvádíme, že za rok 1999 bylo zapláceno za likvidaci komunálního odpadu 463.197,- Kč. Částka 215,- Kč, která byla účtována na 1 občana, je tedy prostým podílem z této sumy. Navíc ještě likvidace tzv. nebezpečného odpadu stála 42.551,- Kč, což se ale do celkových nákladů nepočítá.

Není vhodné kritizovat, jak se co dělá špatně, ale bylo by dobře navrhnout lepší způsob. Proto prosíme pana Kráčalíka, aby nám pomohl najít řešení, jak rozúčtovat náklady z této činnosti na jednotlivé občany tak, aby to bylo co nejprávedlivější.

hod. 4)

Můžu říci, že i já jsem tři roky neplatil stočné a vyhrážoval, že obecnímu úřadu naúčtují údržbu mnohem většího obecního pozemku než snad udržuje pan Kráčalík. V té době jsem byl nařizovaný, že se v obci nic neděje a že se dělá jen to, co někomu vyhovuje (např. stříhání vinnohradů místo údržby chodníků v zimě atd.). Myslím si, že dnes se alespoň něco děje a tak i já jsem zaplatil a udržuji obecní pozemek (pardon – moje žena) a tak i pan Kráčalík by mohl trochu přispět, aby obec byla trochu kulturnější. Použití ošepané fráze z vydávané knihy husitů – "inkoust a jiné tekutiny" – je sice krásné, ale již dávno neaktuální.

hod. 5)

Na postřik plevelů byly použity tyto přípravky:

- STARANE 250 EC – postřikový herbicid ve formě emulgovatelného koncentrátu k postemergentnímu hubení odolných dvouděložných plevelů.
- AGRITOX 30SL – postřikový herbicid ve formě kapalného koncentrátu pro hubení dvouděložných plevelů.

Oba přípravky jsou použitelné i také na ukrasných trávnících a porostech trav.

Dále jsme použili pro hubení vytrvalých a jednoletých plevelů GLYFOSAN 480SL, což je neselektivní listový herbicid se systémovým účinkem.

Chybou možná bylo, že výsev proběhl za velkého sucha a že zemina, do které se prováděl, byla vytěžena z velké hloubky bez živin a nebylo provedeno přihnojení. Jinak si nejsem vědom, že bychom se dopustili nějakého přehmatu.

Na závěr bych chtěl konstatovat, že pana Kráčalíka si vážím už proto, že se pod své dopisy podepisuje, bohužel on si asi neváží ničeho.

(M. Kuvosváňková, J. Vrtík)

HISTORIE OBCE

MUSEUM J. A. KOMENSKÉHO, ZPRÁVA ZA ROK 1964

(IV. část)

II. KOMENŠTÍ A DAREMNIČKOVÉ V BLATNICI

Jak jsme v předcházející části uvedli, byli v Blatnici usedlí Komenský v 16. století, ale do nedávné doby nebylo jisté, zda byli v příbuzenském vztahu k J. A. Komenskému. Teprve když vešel ve známost zápis a věnování, které Komenský tehdy již v Amsterdamu psal do kancionálu, vydaného r. 1659, který věnoval své neteři Anně Bohlinové, rozené Daremničkové z Blatnice, dovodil jsem podrobným rozhořem, že blatničtí Komenský byli její příbuzní. Tyto závěry mně umožnila podrobná znalost archivních fondů obce Blatnice z 16. a 17. století, na jejichž základě jsem provedl správnější čtení zápisu. Zápis byl mám již delší dobu uherakobrodským komeniologům od r. 1937.

Věnování je tohoto znění:

"Ehr Tugendtsamen Frauen Anna Bohlin, geboren Daremniitz, (von Blatnitz aus Moravien) übersendet und rekonendiet ihis huyfig Bächlein, ihr treuer Oheim, Johan Amos Comenius, anitzo in Amsterdam. mg.)

Věnování bylo určeno Anně Bohlinové, rozené Daremničkové z Blatnice, neteři Komenského, která v té době byla již

v exilu. Věnování je psáno německy, po provdání má Anna německé nebo švédské jméno a proto předpokládáme, že byla v emigraci v Německu. Komenský v té době byl již v Amsterdamu. Přátelství Jana Amose k Anně Daremničkové i jejím rodičům muselo být hlubší a trvalé, když po třicetileté emigraci jí věnuje nově vydávanou knihu.

Kdo byla Anna Daremničková? Nevíme nic o jejím osudu, nevíme ani, zda jí věnovaná kniha byla doručena a po jakých osudech se dostala do Herbovu. To, že zůstala kniha v Německu, svědčí spíše pro to, že jí Anna Daremničková z Blatnice skutečně obdržela.

Rod Daremničkův byl v Blatnici usedlý již v době narušení Jana Amose. V roce 1592 byl usedlý v Blatnici Pavel Daremničků, který tu vlastnil podístek, a Jan Daremničků, který se děl na pölláním gruntě. Anna byla dcera jednoho z nich, a to patrně Jana Daremnička, neboť Pavel Daremniček odešel po roce 1620 do emigrace, ale zůstal v Blatnici a jistě nepošal do emigrace děti samy.

Pavel Daremniček roku 1592 vlastnil v Blatnici podsedek, po roce 1620 se uvádí do domku bez půdy. Před lánní vizitací r. 1656 vlastnil již půlhan. V roce 1640 není uveden v seznamu nekatořských osob v Blatnici. V lánském rejstříku je též zmínka o Pavlu Daremničkově. Na katolickou víru přestoupil tedy již před rokem 1640. V ostrožských městských knihách jsou na začátku 17. století zmínky, že obchodoval s vínem s měšťany ostrožskými. Při kupu domu po zemřelém měšťanu Bartolovi Janem Špálkem 25. dubna 1603 ve městě Ostrohu se poznamenává, že byly ze závianku zapláceny dluhy obci ostrožské do obecního měšce a různým věhnelám, mezi nimi i do Velké Blatnice Pavlu Daremničkově 22 zl. na místě jeho mačky a to za víno.

BLATNICKÁ KRONIKA

(V. ČÁST) DOBA PROTEKTORÁTNÍ R. 1945 /R. 1945 – 1948/

Z prací s říší vrátilo se 75 osob. Pro postižené válkou a německou persekuci bylo požádáno několik sbírek peněžitých a jedna sbírka potravin. Peněžité sbírky v obci vynesly: na Lidici 1 000 K, na fond Národ svým dětem 18 000 K, na persekované 63 775 K, na oběti po gestapu 17 000 K, na místní polkozeně 104 680 K. Na přípravy ke stavbě nové školní budovy vynesla dobrovolná sbírka 124 310 K a věcná loterie, uspořádaná Ant. Bezděkem, obchod. č. 172, vynesla ve prospěch školy 129 660 K.

V červnu byla obec postižena přírží mračen a krupobitím a za 14 dní novým krupobitím, takže vznikly velké škody; a to na polní úrodě zničeno 30%, na vinicích 40%, na ovocných stromech 50%. Protože vinohrady Syndikátu byly v posledních letech války pro nedostatek pracovních síl špatně obdělávány, rozhodla je rada MNV na 100 dílů a přidělila je do užívání uchazečům, hlavně těm, kteří neměli vlastního vinohradu. Tímto opatřením se stav vinic nezlepšil, ba ještě zhoršil.

V neděli 14. října konaly se v Praze a Brně zemské konference, na nichž prostřednictvím vůdčích bylo zvoleno do Prozatímního Národního shromáždění za české země 200 poslanců a byly zvoleny také nové Zemské národní výbory. Také v místním národním výboru byly provedeny změny, jednak proto, aby bylo rovnoměrné zastoupení stran a hlavně z toho důvodu, že 9 členů MNV odešlo do pohraničí. Ze členů prvního MNV zůstali: předs. Fr. Konečný, Jan Kusák, Jos. Žufan, Ondř. Trojanec, Mart. Machala, Ant. Budaf, Fr. Vyskočil, Jan Valáček, Fr. Sedláček, Vinc. Brtlík a Frant. Vrba. Nově do MNV vstoupili: Jan Bogar, lesaf č. 204, Jan Masařík, děl. 270, Mart. Kofina, roln. 305, Ant. Maša, žel. zam. 597, Jar. Cicha, roln. 360, Jan Bezděk, roln. 333, Tom. Bachan, roln. 415, Jos. Minařík, roln. 504, Jos. Sládek, roln. 109, Jos. Petráur, stolar. 617, Ant. Kofárek, roln. 578, Fr. Těchal, roln. 555, Ondř. Mácal, roln. 480, Jos. Křípek, roln. 371, Jos. Vyskočil, roln. 168, Fr. Vitek, listonoš 471, Arn. Petráur, děl. 595, Ant. Vybíral, roln. 670, Václav Koudela, roln. 585, Ant. Vrba, zahrad. 635 a Mart. Bachan, zedník 200.

Ve středu 24. října podepsal prezident dekrety o znárodnění dolů a některých průmyslových podniků, akciových bank a pojišťoven. Tato historická událost byla pracujícím lidem na velkých manifestacích nadšeně oslavována.

První svobodný 28. říjen byl slaven v celém státě velmi slavnostně jako odškodnění za minulých sedm umlčených národních svátků. Obec byla slavnostně vyzdobena a večer procházel obcí lampionový průvod s hudbou a na zakončení manifestace lidu na náměstí před budovou MNV. V prvním slavnostním zasedání prozatímního Národního shromáždění 28. října byl dr. Ed. Beneš potvrzen v úřadě prezidenta republiky.

Za doby protektorátu měli jsme dvoji měnu: protektorátní koruny (K) a německé říšské marky (M), jejichž hodnota byla úředně stanovena v poměru 1:10, to znamená, že za jednu korunu jsme zaplatili 10 K. Po osvobození objevily se u nás nové československé bankovky, které byly vytištěny v Anglii. Tak jsme měli po osvobození troje peníz a bylo jich mnoho, takže průměrný plat úředníka, např. učitele činil 8 000 K měsíčně. Aby se tato devalvace naší měny (znehodnocení) zastavila, usnesla se naše vláda na měnové reformě, která byla provedena od 15. října do 1. listopadu 1945. Každý občan republiky byl povinen přihlásit u nejbližšího peněžního závodu všechny peníze na hotovost a uložit je na vázaný vklad. Stará měna v korunách i markách přestala být zákonným platidlem. Každý občan obdržel při výměně peněz 500 Kčs nové měny. V blatnické záložně bylo uloženo na vázaný vklad 38 726 000 K v hotovosti, z tohoto obnosu připadá asi jedna čtvrtina na Blatničku. Marek bylo odevzdáno na 388 000 K. Dále musel přihlásit každý občan republiky všechny vklady na vkladních knížkách a životní pojistky. Co se nepřihlásilo a nevyměnilo, to všechno propadlo ve prospěch státu. Z vázaného vkladu uvolňovaly se peníze jen v nejnutejších případech, a to při nemoci, svatbě, úmrtí (na pohřební výlohy doložených úctů), na nutnou stavbu nebo opravu obydlí, nákup dobytka a podobně. Tímto způsobem se vybral z vázaného vkladu průměrně 1 000 000 Kčs ročně. Marky propadly úplně a nebyly vůbec uhrazeny.

Kronikář Alois Novák

VYSVĚTLENÍ K JEDNOMU ANONYMU

Pan Němčický byl obyčejný rolník a sverázný člověk. Ale zapisoval si vyprávění svých rodičů a dění tehdejší doby. Myslím, že není na škodu, aby se mladá generace alespoň útržkovitě seznámila s jeho zápisky. Málokdo z nás si vede podobnou osobní kroniku, což je ke škodě příští generaci.

Nežijme jen současnou uspěchanou dobou, ale važme si i vyprávění a vzpomínek minulé generace. Věřím, že bylo dost občanů, kteří si článek přečetli třeba s úsměvem, ale i se zájmem.

Anonym se staví záporně i k dalším částim zpravodaje. Má tedy možnost nabídnout svůj příspěvek nebo návrh, co by měl zpravodaj obsahovat.

J. Křmáček

JAK MĚLI HRUBŮ LÁSKU NAŠI PŘEDKOVÉ KE KOSTELNÍM ZVONOM

Hlas kostelních zvonů volal našich předků na mšu svatou do kostela, na růženc, volal na zdavky aj na poslední cestu na posádkové místo na kerchov. Naši předkové měli ke kostelním zvonům lásku a uctivost. Ráno jich volal zvon k modlení, v poledně k obědu a večer zvonil ke klekání. Častou k obědu aj k večeru se modlili Anděl Páně. A my jsme jejich potomci a proto musíme plnit také své povinnosti a uctít jich svoje děcka – své – putovatvo.

Za první světové války 1914 bylo rekvírované všecko z mědi a mosazi. Luďe spůšťali kotle z mědi a mosazi do studní, skovávali jich. Válka trvala čtyry roky a tak došlo aj na kostelní zvony. Brali jich za válečné vřavy rozryvat lidské životy. Do Blatnice došli hrát kostelní zvony četníci a vojáci.

Zvony začaly zvonit žalostně a bolestně, hned začali se sbíhat luďe ke kostelu. Zvony se láhaly s farníkama a ti plakali, neviděl sem tolik slzi mezi farníkama jak pro kostelní zvony. Taková k nim měli úctu. Vojáci jich spůšťali potom věčným očeknem dále. Bylo nás tam vtelijakých dčermeků a nechyběl sem tam ani já a můj bratranec Vladislav Bezdek. Zráta sa jim zvon unekl a hác spadl na zem zvom sa rozletěly střepy. Zaletěly až k farníkům, jak dyty sa chtěly rozlábit a něma.

Četníci hned očhářali farníků od kostela, ale já a můj bratranec sme ugábli každj pár střepů ze zvonů, co sa dělo dál nevím. Střepy sme pichli za řadra a mezi luďi a upaloval sem

dóm v domoťni, že mě hrojiť četníci. Nevili sa třasavice, kap-se žádně nebyty a tož sa všecko cpało za koľulo, za řadra. Přifiskl sem si střep a upaloval, co chvilu sa mě střep pařec od nobavice a hác, ale střep sem držal a nepustil. Aj sem měl od toho odraně tělo. Střep sem potom opatroval jak oko v hlavě, to byl můj poklad v kerým sem aj apával a denně sem ho nosil za řadrama.

Jedně nás mamička poslala orat na Nadhajči s kravama. Já sem vodil krávu a můj bratr orál. Bylo moc myši, pluh dřevěný bratr těžko ovládal. Co chvilu zavradil na radlicu myši hořelo a to mu znemožňovalo oračku. Bylo to samj křák a tak bratr křičal otoč sa s kravů. Kráva byla nedobrá – trkala a já sám sem ju nemožil zvládnout a tož sme sa začali hádat a házet po sobě hrádama a já sem hned neměl hradu po ruce a tož sem vytáhl střep od zvona a frkl sem ho po bratrovi. Střep odletěl až přes dvě Nadhajča do miřaniny. Potom sme ho obě hľadali, ale už sme ho nemožli najít a tak střepy z kostelních zvonů odpočítvajú na Nadhajči a v mej vzpomínce. V Blatnici ostal na kostele enom umiráček. A tož bylo farníkom smutno, protože denně cingál na kostele umiráček, možná za nějakého padlého na frontě, co stl na pomníku u farního kostela. Kdy půjdete kolem kostela kolem pomníku padlých, pozastav sa a vzpomeň na tyto padlé vojáky a věnuj jim modlitbu.

J. Němčický

ODBOJ PROTI FAŠISMU ZA OKUPACE V BLATNICI POD SV. ANTONÍNEM

Zkušenosti říkáj, že lidská paměť si uchovává zvláště vzpomínky na příjemné události a ostatní že pomalu postupně zapomíná. Jsou však výjimky. Jednou z nich jsou zcela určitě vzpomínky na nešťastnější období našich nevdobých dějin – na okupaci českých zemí německým nacismem, na protifašistický boj a odboj. V paměti generace, která to prožila, zůstano do nejdelší smrti. A poznamenání těmito událostmi jume více méně vliční, kteří to pamatujeme.

I tento článek (na pokračování) je jen vzpomínkou. Vzpomínkou člověka, který to vše prožil na rozhraní okresů Hodonin a Liberské Hradiště na vlastní kůži a který neváhal toto kůži

dávat věnac. Měl to štěstí, že přežil. A to jen proto, že se nedostal do spárů gestapa – i díky míčeniivosti svých spolupracovníků. Proto může dnes vyprávět a vzpomínat. O tom, jak vypadal odboj v Blatnici a jejím okolí – a to jak na počátku okupace, tak před jejím koncem.

Přečtěte si tyto řádky – dokazujj statečnost obyvatel Moravského Slovácka, byť jen v omezené míře očima jednoho z účastníků odboje. Takových jako on však byly tisíce! I jejich zásluhou se u nás nacisté nikdy nechtli "jako doma" – i jejich zásluhou poznali okupanti na své kůži, jak hluboce byl v našem lidu zakotveně smysl pro demokracii a svobodu.

K HISTORICKODOKUMENTAČNÍMU ZPRACOVÁNÍ ODBOJE ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS V BLATNICI POD SV. ANTONÍNEM

15. března 1939 jsem jel do Uh. Ostrohu za nákupem z Blatnice, kde jume měli obchod se smíšeným zbožím, k firmě Adler a syn a firmě a k firmě František Štadler a syn. Na křižovatce u Hačkovy továrny na uzenniny jsem byl nucen čekat skoro hodinu, než hitlerovská armáda, která nás okupovala, přešla i přešla křižovatku Veselí nad Mor. – Uh. Hradiště a Uh. Ostroh – Blatnice. Na obou stranách této hlavní silnice stále mnoho lidí se slzami v očích i se zatřáslymi pěstmi.

Po zvážení celé situace utkvěla ve mně myšlenka – co nyní můžeme dělat,

když všechy zbraně musíme odevzdat. Nezbývá nám nic jiného, než hitlerovské hospodářství sabotovat a provádět destruktáže.

Když se roznesla zpráva, že všechna vlastněná rádia musí být zbavena krátkých vln, zajel jsem ihned k panu Malůkovi v místě Za brannou, zda má ještě pořádně rádio na prodej. Pan Malůšek se totiž opravami a prodejem rádií zabýval. Měl ještě poslední čtyřlampovku Philips a hned jsem je balil, ale s tou podmínkou, že se o tom nikdo nesmí dovědět a večer ji odvezu. Pro jakj účel jsem tuto udělal,

o tom jsem informoval svého přítele Josefa Žitňáka, vinárníka a hostinského v Blatnici pod Starou horou, a jelikož v mém bytě jsem neměl tolik místa, rádiu jsem večer přivezl k němu. K vykoučení krátkých vln nebylo samozřejmě přihlášeno a cizí zprávy se poslouchaly nepřetržitě po celou dobu Protektorátu. Místa poslechu se střídala, od Žitňáka, Josefa Vyskočila, Jana Bachana – policajta, Edlta Bachana, podle okolností a současné situace.

Rádio nám poskytovalo neocenitelné služby. Přes stále přemlouvání vydr-

želo bez poruchovosti a i naši spokojnosti po celou dobu Protektorátu. Z ráda jsme se dověděli u zásobování na potravinové listky a přibýlo s tím mnoho starostí, jak na tyto listky budeme žít. Na venšících to bylo neštěstí mezi zemědělci, ale hůř se městech, kde nebylo tolik půdy na sadhu.

V obcích i městech byly zřízeny zásobovací místnosti pro vydávání listků a posílány osoby k tomuto obhospodařování. V Blatnici to byl pan Bohumil Bradík, starý obchodník, a myslím, že lepšího by bylo těžko štánět.

Vydávání potravinových listků se konalo v jedné místnosti na Obecním úřadě a též kontrola z Okresního úřadu v Uh. Hradišti se tam prováděla. Po každém čtyřdenním období obchodníci, řezníci a pekaři museli na prodané zboží přinesl listky, na které obdrželi od pana Bradíka zvláštní hromadné odběrní listy, jednotlivé na každý druh zboží. Na druhý den přijížděli z okresu dva kontroloři, vše prošetřili a zbylé i odevádané listky od nás pálii.

Měl jsem štěstí hned při první kontrole, že jsem vše upozoroval, ale nejvíce mi bylo smutno, když se ty zbylé i odevádané listky pálii. Po odchodu kontroly jsem přišel za panem Bradíkem s návrhem, jak by se těchto listků dalo znovu použít. Bylo to sice nebezpečné, ale přece se mi podařilo pana Bradíka alespoň trochu k tomu naklonit. Za svažování to přece stojí a pro první případ toho nemusí být moc. "Na buďte nad tím svažovat," svolil pan Bradík.

U nás v Blatnici jsme k tomu měli vhodnou příležitost, jelikož jsme byli na

kontrolu první. Uh. Ostroh, Veselí nad Mor. i Uh. Hradiště byli až na konci týdne a my jsme měli možnost tyto listky předat dalším kolegům, aby na ně ještě jednou mohli zboží lidem vydat.

Když jsem za pár dní pana Bradíka navštívil, byl v jakési dobré náladě: "A víš, že by to stálo za pokus? – Já ti věřím, že mě nezradíš a že to předáš do společných rukou." Listky byly svažovány po 100 kusech a svazčky se mohly klidně vhodit za bednu, která tam byla připravena na uhlí a dříví. Tak bylo ujednáno. Po nějaké době jsem měl dojem, že i kontrola byla benevolentnější a že je pan Bradík též k tomu naklonil; byl s nimi v dobrém přátelství.

V této distribuci s listky jsem měl dobrého spolupracovníka Aloise Chalupu, obchodního zástupce firmy František Štádník a syn v Uh. Ostrohu, a hlavně v Miroslavu Štádníkovi, kterému jsem listky hodně vypomáhal. Listky se dostávaly do Veselí nad Mor., Uh. Ostrohu, Bzenec, Uh. Hradiště, Ostravy, Frenštátu, Prahy, Brna a jinde. Jednalo se o velké množství ve zboží a k velké podpoře lidí po celém okolí i jinde, jak jsem již uvedl. Z Prahy přijížděl pro listky pravidelně nějaký pan Baroš, zaměstnanec poštovní služby na dráze, a jsem přesvědčen, že byl velmi poctivý člověk. Jezdil dva či tři roky a pak se již neobjevil.

Při prvním nákupu másla na hromadný odběrní list v Blatnické mlékárně bylo zároveň se mou gestapo pro másla a sýry a odebrání toho takové množství, až jsem se toho zhroutil. Když odjeli, zajíma-

lo mě, zda to mají též na odběrní listy, či jen bez listů a proč se jim toho tolik dává. Ve výdějně mi hoši sdělili, že samozřejmě na odběrní listy, a když mají másla dost, tak ho i gestapo může dostat. "Tak já se o to musím postarat, abyste toho másla tolik neměli." Hlavě mi šlo o másla. Za panem správcem Mléčkou jsem s tím jít nemohl, ten byl moc opatrný. Hned jsem začal zpracovávat hošty, jak by to šlo. Při první dávce to doklad zapomena a po druhé si ho vezmu i s máslem. Samozřejmě, když to půjde – a šlo to pokaždé. Tak bylo dojednáno. Stal jsem se jim o svažování a pomáhal tím nemocným, na křtiny, svatby, pohřby a všem, kde to bylo potřeba. Mlékárna měla u tyto starosti méně, alespoň je lidé tolik neobtěžovali, ale i oni v mlékárně lidem hodně pomáhal. Hlavně Michal Cáb, vedoucí provozu, Josef Hanák a František Vyskočil, kancelářské síly. Správce mlékárny Mléčka, přestože byl velmi opatrný, jak už jsem se o něm zmínil, prostřednictvím Josefa Hanáka těm nejzraněnějším též vypomáhal. Mimo mou, co jsem dostával 25-30 kg másla bez krytí za každé zásobovací období, ostatním bylo ještě vydáno 40-50 kg másla a 250-300 kg sýru s tvarohem, a to byla podpora lidem značná. A vše se prodávalo za stejnou cenu jako na listky. Žádná šmelina. (pokračování příště)

(Čerpáno z bratrůky – "Gubný proti fašismu za inkupace v Blatnici pod Sv. Antonínkem" – k 50. výročí válčného konce 2. světové války – připravil Vladimír Ovešník – Uherský Ostroh 1.)

Z BLATNICKÉ FARNOSTI

PAMĚTNÍ KNIHA FARNOSTI BLATNICKÉ

OD ROKU 1898 (ČÁST II.)

I. POPIS BLATNICE

Farní obec Blatnice leží v soudním okresu Uh. Ostrožském, v polnickém okresu Uh. Hradištském markrabství Moravského.

Dříve patřovala ku panství – velkostatku – Uh. Ostrožskému. Jméno má Blatnice, buď od bláta, neb od četných rybníků a močálů, které za dávných dob zde bývaly, a které nazývaly se po staroslovansku též: "blata".

Nyní jmenuje se Blatnice u c. k. úřadů Velká Blatnice nesprávně dle německého "Groß - Blatnitz" na rozdíl od Blatnický, která nesprávně se nazývá Malá Blatnice. I v katalogu diecezálním sluje: "Magno-Blatniclons" a Blatnicka: "Pavvo Blatniclons" až Nejd. R. a Consistof nyní částěji a správě pfe u. p. officium pavochiae Blatnicense.

Ve starších dobách 12., 13., a 14. století nazývala se Blatnice "Stará Blatnice", a Blatnicka "Nová Blatnice", též za stará

jmenovala se Blatnice "Dolní Blatnice" a Blatnicka "Horní Blatnice".

Dle mapy generálního štábu leží Blatnice 48°57' na sever od rovníku a 35°8' východně od terra. Katastrální obec Blatnice najíci 1361 ha 40 a 74 in ha půdy patři k největším obcím na Moravě.

Hranice přirozené nemá nikde kromě potoku "Žvodnice" mezi obcí Loučkou a Blatnickou.

Povrch půdy Blatnické jest na severu a východu pahorkatlna Karpatská, na

jihu a západu rovina ústí k Veselí, Otava a Strážnici = jižní Slováckou rovinu řeky Moravy. V pahorkatině, kterou tvoří poslední výběžky Karpat v rovině Moravě, jest nejvyšším vrcholem kopce zvaný "Skřetčkův kopeček" 160 m, kopeček sv. Antonína jest nižší 150 m, nejvyšším na Moravě všem proslulý kopeček Růžák 252 m jest vysoký.

Rovina pod pahorkatinou vykazuje tyto výměry: údolní 209m, pole "blatě" 206 m, pole Loučky 203 m.

Potohou v rovině pod výběžky Karpatskými, které jsou na svahu jižním posazeny vinnou révou a ovocným stromovím, vrch sv. Antonína též lesem – též kůstelníkem sv. Antonína na téměř kopci, na jehož úpatí jsou malebně rozloženy domy, domky a "budy" Sklady na vlně Blatnické, jest Blatnice místem malebným,

rozkošným, a kdo rád se pokochá důležitým po kraji rozhledem, bez velké námahy snadno vystoupí krásnými vinicemi, a nad nimi po zeleném pšním pahorku až na vrchol kopce sv. Antonína. S vrcholem krásného kopce toho rozevírá se zraku přerozkošný rozhled na celé téměř moravské Slovácko, a na část Slovácka Uherského.

Na severovýchod ústí v rovině malebně rozloženou metropolí Slováckou Uh. Hradiště se staroslavnými Kunovicemi a kopcem sv. Rocha nad Mařaticemi a Jarolovem. Kdo miluje staré slavné dějiny vlasti své, tu vzpomene si, že tam rozprostíral se před 1000 roky starý slavný Velehrad, "ineffabilis illa Rastis"

hrad a ústřední město mocných králů Velko-Moravských slavných Mojmirůvců i velechrámem metropolí

Slovanskou zasvěcenou Rodičce Boží. Odtud hlásali po Slovanech svatou víru římsko-katolickou sv. Cyril a Metoděj – tam jest hrob sv. Metoděje ukryt neobyčejně doposud. Tam vidík v duchu divé hordy Maďarů a Němců těchto odvěkých Slovanů katanů hnáti se lesem bouře útokem na Velehrad, zdá se ti, že vidíš tam bezohybný řád ohně, jenž ničí ti Moravane velečtí, velečasto, velehrad, velechrám, a ničí je tak až, že nad rozumem jejich optákal Český Achilles, kníže Břetislav I.; ničí je tak, že dnes učení se prali o to, kde druhdy stával Mojmirůvců Velehrad, a vydávají učení knihy o poloze starého Velehradu – O Germanie a Maďarie! Kdy přestanete stěhhati krev Slovanů?

- doslovný přepis - (pokračování příště)

SEDM STATEČNÝCH PUTOVALO MORAVOU

Prázdniny jsou časem odpočinku a požívání nových míst. V Blatnici se stále již tradice, že zdejší kněz Grzegorz Kotynia putuje spolu s mnišstvem (v tomto roce se poprvé zúčastnily i Marijanky) na kolech. Nejnově tomu bylo i letos. Skupina čtyř chlapců a dvou děvčat projela s Otcem Grzegorzem Přerov, Kroměpřiz, Rajnochovice, Vážovice, Převodov a Lihačovice. Za šest dnů jim stav tachometru poskočil o 340 kilometrů.

"Letos je tomu pět let, co jsem nastoupil v Blatnici a sedm let mého kněžství. Sedmička je biblické číslo a pro mě určité jubileum. Vydali jsem se proto po místech, kde jsem působil," odůvodnil návštěvnická města a obce kněz.

"Bylo to dřina, ale děvčata poslouchala a všechno vydržela. Rád proto na naši společnou cestu vzpomínám," uvedl G. Kotynia. My za všechny zúčastněné dodáváme: "Otcě Grzegorzi, díky, bylo to fajn!"

Text a foto: Lenka Fajstůvková

Start byl již tradičně u kostela sv. Ondřeje

VOLÁNÍ SVĚTLA.

J. Čár - dokončení

Unavení, ale plní tiché radosti jsme po návratu z Křiževace dělovali v prosté kapli P. Marie za to, že nám doptala se alespoň dotknout oněch míst, která byla posvěcena Její přítomností. Společnou měli sv. i s poustníky ze Slovenska, kteří se k nám na pořádání přidali, sloužili i tentokrát Otec Miroslav. U mramř přiznat, že už dávno jsem nevyšel tak vroucí a nadšený chvalozpěv k P. Marii, při němž se do naší moravské češtiny mísila i měkká slovenština, jako tentokrát. S jejich výpravou jsme se pak ještě setkali v "Okře Miru".

Po naší sv. jsme odjeli do Bijakovic na setkání s vizionářkou Vickou Ivankovičovou. Vicka. Takto ji zná kděkdo. Stála tehdy na schůdkách před zápražím své

ho domku před poutníky, většinou z ciziny a hovořila s nimi. Nevyzrálá, usměvavá žena středních let v prostém venkovském šatě, sama spíše jako prosebnice než prostřednice naší Matky Boží. Mluvila jasným hlasem a vždy po několika slovech trpělivě čekala na přetlumočení. A pokaždé, když skončila, příkrub kolem ní se zubil. Kdekdě se jí na něco vyptával, prosil o přimluvu u P. Marie, nebo se jí chtěl alespoň dotknout, či jinak vyjádřit své sympatie. A ona, laskavě a vlídně, s úsměvem a pořád s tím až nepochopitelným klidem všem odpovídá, tu někomu tiskne ruku, tam pohladí dítě a přitom ještě stačí podepsat stoly svatých obrázků. Díval jsem se na ni s obdivem a začal jsem pomalu chápat,

proč právě jí se P. Marie vybrala za svou prostřednici.

Když jsme se konečně dostali na řadu, vyprávěla nám o svých setkáních s P. Marií, o tom, jak to tedy v Mežugorji vlastně začalo a probíhalo. Nejvíce však hovořila o poselstvích P. Marie. Zdůrazňovala význam každodenní modlitby jako prostředku nenabratelného setkávání s naším Pánem. Mluvila o síle, moci a pravdivosti Božího slova, pokání a půsty. A nakonec nás vyzvala k pravidelné, každodenní modlitbě růžence, zachovávaní Příkladí Božího, čestě Pláma sv. v rodinách a pravidelnému přijímání eucharistie.

Vicka, jak jsme ji viděli a poznali je neobyčejná, lidsky prostá žena, neuvěř-

ně prosíci za své bližní, ale nikdy ne za sebe. To ona, na přímluvu P. Marie protistolikerým utpením za hříšníky, v němž sama tvrdí, že je branou do ráje. Tato žena nám ukazuje, jací bychom měli být a jak bychom měli žít. Když jsme se s ní loučili, neubránili jsme se dojeti.

Ještě téhož dne odpoledne jsme byli pozváni také k "narkomanům". Je to kousek za Bijakoviči. Pod kamenitým svahem, skryt za zelení stromů je shluk – "Komunita sestry Elviry" pro drogově závislé. Skoro všechno je tady z kamene. Gbystné budovy, dílny, hospodářské přístavky, různá pomocná zařízení. A vše, co je tu k vidění si tu vlastníma rukama vybudovali sami narkomané. Jejich společným dílem je i sousední "Oáza Míru". Tady, uprostřed parkové zeleně stojí krásná kaple z bílých vápencových kvádrů, která je duchovním centrem komunity. Denně sem všichni přichází na mši sv. a k modlitbě růžence. Kaple, kde je po celý den vystavena Nejsvětější svátost se nezamyká a je častým útočištěm těch, kteří zde hledají útěchu, pomoc i posilu při pokusu zvládnout závislost na drogách. Mnohdy tu prokleli i celou noc...

V celé komunitě je na sedmdesát chlapců, kteří si tu sami vaří, perou i uklízejí a organizují celý chod komunity. Obživu si z větší části obstarávají z přílehlého hospodářství. Jejich denní režim, který je vlastně jádrem jejich "léčby" je velmi přísný. Modlitba, tvrdá celodenní tělesná práce, půst a mše sv. Prvním předpokladem k očistě těla i duše je tu pokání, úkornost a pokora, k nimž se sami sebe i vzájemně mezi sebou za ústí svých duchovních vychovávají. Život tu vedou skoro asketický – bez drog, b-hovín, kouření i televize. Ale nikdo si nestěžuje, nikdo odsud neutíká. Až teprve po několika letech, kdy si je každý už naprosto jist sám sebou, že se sem už nikdy nemusí vrátit, zajde si do "Oázy míru" poděkovat, rozloučí se s ostatními a odchází. Dobrovolně, tak, jak sem přišel. Taková je "Komunita sestry Elviry", pro mnohé naději poslední.

Navečer, po návratu z "Oázy Míru", jsme na popud vedoucího zájezdu uspořádali mezi sebou sbírku pro osiřelé děti z války. Vybralo se hodně peněz i potravin. Ale do radostné pohody uplynulých dní se však už začal vkrádat smutek: zítřka odjíždíme? Ale ještě nás tu zítřka čeká jeden velký zážitek!

Je neděle, den Páně, ale i den loučení s místy, která se nám už teď natvárovala

do paměti. Jak rychle tu plyne čas! Sváteční ráno se probouzí do studené rosy, v koupeli slunečních paprsků se na vrcholcích povadlých travin, stromů i keřů stýpí už první stříbřitá vlákna babího léta. Požehnané Boží ráno nad Podbrdem!

Stojíme na úpatí táhlého, kamenitého kopce a díváme se vzhůru na úzkou klíkatci se stezku pokrytou kameny a balvanů vyčnívající z načervenalé hlíny. Jsou důkladně vyleštěné od tisíců rukou a nohou, které tu před námi už za ta léta prošly. Pomalu stoupáme od Zastavení k Zastavení a modlíme se růžencem. Jiní poutníci nás míjejí nahoru, někteří už sestupují dolů. Konečně poslední Zastavení! Nevelké prostranství, obklopené neproniknutelnou bouřtinou troj a skalisek, s hromadou kamení uprostřed a velkým železným křížem nahore. Kolem ještě několik dalších dřevěných křížů, zaklíněných mezi balvanů. Tak nějak vypadá to místo, kde se poprvé zjevila P. Marie. Dřsné, nepřívětivé. A přece to bylo právě tady! Poutníci zde kolem dokola klečí, stojí, nebo sedí na balvanech a tiše se modlí. Mlčky jsme se přidali k nim. A v tu chvíli, najednou, jakoby se na nás začal snášet takový jakýsi až nepochopitelný klid a mír. Už nám to tu vůbec nepřipadá tak cizí a pusté. Skoro zřetelně pocítujeme její přítomnost, jakési rozehvění z té blízkosti nebes i Někonečna tady nahore. Jako bychom se najednou báli pozvednout zrak a oslyšeli se. Ji zeptat: "Jste vůbec hodni Tvé milosti, Matko naše nebeská?" Nevím, co odpověděla, ale věřím, že nás slyšela. I tady jsme pak společně vykonali krátkou, hluboce prociťtelnou pobožnost, než jsme se s tímto posvátným místem rozloučili.

Když jsme opět sestupovali odsud dolů, zaslechli jsme odněkud zdáli sváteční vyzvánění zvonů. Snad z Medžugorje, možná odjinud. Kdo ví? Ale jak důvěrně nám to připomínalo ona vroucí, mateřská slova Matky-Boží, která rovná tady před léty pronesla: "Milé Děti, jsem vaše Matka, miluji vás! Modlím se za vás, ochraňuji vás! Jděte v pokoji!" Když jsme sešli dolů, zvony ještě pořád vyzváněly. Bylo to asi opravdu z Medžugorje.

S velkým pohnutím a lítostí jsme na poledne odjížděli z Medžugorje. A ještě dlouho jsme pak sledovali špičky věží kostela i Keřbevac, dokud nám nezmyzeli z očí. Cestou na Makarskou, kde jsme měli mít krátký odpočinek jsme se ale

nejdříve zastavili v tzv. "Jugoslávských Lurdech". Jeskyně tady ve vápencovém masivu Biokova svou velikostí a tvarem se až neuvěřitelně podobá světoznámé poutní jeskyni v Lurdech. Zdrželi jsme se tu však jen krátce, těšili jsme se už na koupání v moři.

K domovu jsme vyjeli až v pozdních, večerních hodinách a brzy zrána druhého dne jsme byli už v Rakousku. Tady jsme se ještě naposledy zastavili ve známém poutním místě "Maria Schutz" – "Marie Ochránčyně", blízko Semmeringu, abychom poděkovali naší Matce Boží za ochranu po celou dobu našeho poutního zájezdu a šťastný návrat domů. Mši sv. opět sloožil Otec Miroslav.

Byla to krásná, nezapomenutelná pouť k P. Marii Medžugorské na povznesení ducha, očistu mysli a upevnění ve víře. Kdo by však jel do Medžugorje hledat zázraky, musel by se velice dohle dívat a ještě lépe naslouchat. Jenomže to není každému dáno, neboť ty největší zázraky se tu dnes odehrávají jinde – totiž v srdcích, duších a myslích těch, co sem přijíždějí učit se tady modlit. A umět se modlit, modlit se celým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a bytostí, to je ten velký a neokázalý zázrak, který se tu denně odehrává. A to je to nejzávažnější a nejdůležitější poselství P. Marie z Medžugorje. A toto naléhavě a snad i varující "Volání Světla" je určeno všem a všude, ať je to kdokoliv a je odkudkoliv!

L. L. 9/2000

ANEŽKA JANDOROVÁ

Při jednotýdenním zájezdu na Chodsku a Přeštsku končili jsme v neděli v lázních Poděbradech. Pan ředitel dal na prohlídku lázní volno do 12 hod. Ještěž byla neděle 9 hodin, dal jsem přednost mši svaté.

Přijdu do středu kostela a co nevidím. Jedna jediná žačka, z dvaceti z našeho učiliště, přišla na nedělní mši sv.

Anežka Jandrová z Věteřova. Celá ustrašená, že ji hlídám (režim zakazoval učím návštěvu kostela a náboženskou výchovu). Když viděla, že usedám do lavice a soustřeďuji se na Bohoslužbu, byla klidnější. Když jsme vycházeli z kostela, pochválil jsem toto děvče, že věděla, co je její nedělní povinnost a z dvaceti přišla jediná. Bylo to velmi šikovné a nadané děvče, později docílila akademický titul Ing. ekonomie.

Někdy jsem se s ní setel, po 10-12 letech na různých setkáních zemědělských pracovníků.

Velmi si vábila rodičů a až se provdala za pana Müllera, byla vzornou ženou a matkou. Při kontrole účtů ve Stražovicích po pracovní době mě vzala autem do

Větrnova ukázat nový dům, co společně s manželem vystavěli. Vzpomínali jsme, jak před léty jsme spolupracovali. Vychovávala dva syny. Toto bylo moje poslední setkání s Anežkou Müllerovou. Každým rokem jsem jí vzkázel pozdrav po poutnicích od sv. Antonínka, až jeden mi sdělil, že Anežka zemřela na leukémii.

Manžel a synové vzpomínají K. týdeníku každoročně. I já do smrti budu vzpomínat na toto statečné děvče a jistě ji Pán dá svou odměnu.

Když by v našem národě bylo více takových žen.

Zapsal Bogar

HISTORIE

ZE ZÁPISKŮ PANÍ UČITELKY HÖSSOVÉ

(Pokračování)

O MOŘSKÉM OKU (Z DOLNÍHO NĚMČÍ)

Ještě asi před šedesáti lety byla za vesnicí směrem k Slavkova široká pastvina, zvaná "Rovná". Tam se páslo, dobytek pak se napájel u Mořského oka, které bylo podél potoka "Okluků" k Pačláckému mlýnu. U Mořského oka bylo koryto 10 m dlouhé a do toho tekla z toho Mořského oka stále voda, takže dobytek jí měl pořád hojnost.

Poslyšme, co se o něm vypravuje. Jednou tam kopali kdosi studnu. Když už byla studna dost hluboká, vystříkl najednou silný proud vody, takže člověk stěží vyskočil nahoru. A voda stříkala, a stříkala a za chvíli jí byly plné "Okluky". Ještě řístí, že člověk studnu rychle zaházel, sice by voda byla smetla celou dědinu. Ale zbylo tam to Mořské oko: Nazývá se tak proto, že jeho voda prý teče až z moře a je jasná jako oko.

SÚCHOVSKÝ KOSTEL (ZE SÚCHOVA)

Dříve hýval nad Súchovem zámek a v zámku byl kostel. Jednou šla jedna matka s dcerou do kostela. Jak vcházely dovnitř, zachytila dcera "útržičkou" za pích korouhvičky a roztrhla si ji. Zlustrně zvolala: "Bodejť by ses propadla!" A jen to dořekla, a kostel se i s ní i se zámek propadl a na jeho místě zůstala hařina. Ale na Velký pátek je tu prý slyšet ze země zvonění.

KOZÍ STUDÁNKA (ZE SLAVKOVA)

Za dávných časů se skrývali v slavkovských lesích zbojníci. Byli postrachem celého okolí, přepadávající i za hláho dne povozy, které tužy jeły do Liber, a také veľa stáda ovce se ztrácela z pastvy.

Jednou přepadli vůz, který vezl bednu dukátů, vojáky pobili a s pokladem utekli do lesů. Páni však vyslali vojsko, které zbojníky pochytalo a odvedlo je do Hradčic do vězení. Marně je však mučili, aby pověděli, kde poklad uschovali – zbojníci mlčeli. Teprve před popravou zvolal jejich vůdce, že je zakopán v slavkovských lesích, 12 kroků od živového keře u Kozí studánky. Páni tam kopali a hledali, ale poklad nenali. A už prý leckdo tam hledal, ale posud marně.

ČESKÉ ZEMĚ FRANTIŠKA JOSEFA I. NEUCHVÁTILY

Před 170 lety 18. srpna 1830 se narodil v Schönbrunnu František Josef, budoucí císař rakouský, král uherský a český a mimo jiné i markrabě moravský. Vzhledem k poměrům v habsburském rodu bylo velmi pravděpodobné, že se stane panovníkem podunajského soustátí, nikdo však asi neočekával, že se trůnu ujmou již za osmnáct let v pohutá revoluční době. František Josef I. byl korunován na moravské půdě v Olomouci 2. prosince 1848.

Archievoda František Josef byl vychováván jako budoucí císař a byl nucen se učit jazyky národů habsburské říše. Již při prvním oficiálním setkání s pražskými občany roku 1847 mohl proto poděkovat za honorární uvítání velmi pěknou češtinou.

Do českých zemí vedla i císařova svatební cesta s Alžbětou Bavorskou roku 1854, při níž byl císařský novomanželský pár slavnostně uvítán v lužáneckém parku a strávil v Brně dva dny, než odjel do Prahy za bývalým císařem Ferdinandem I. Oba manželé pak navštívili Prahu a Brno společně již jen jednou o čtyři roky později, poté císařovna trávila stále více času sama a k Čechám a Moravě jí nic nepřilahovalo.

Naproti tomu císař pobýval v českých zemích ještě mnohokrát. Účastnil se zde vojenských manévrů a přehlídek, myslivockých honů, procházel kulturní instituce, továrny, zdravotní a sociální ústavy, divadla a udílel také audience.

Vše bylo pečlivě připravováno a probíhalo stejně formálně jako v dalších částech monarchie. České země císaře nezaujaly natolik, aby sem jezdil trávit

volný čas. Jeho oblíbeným místem odpočinku bylo hornorakouské lázeňské město Ischl. František Josef I. měl ale některé specifické vazby k Moravě.

Několikrát využil statků olomouckého arcibiskupa k diplomatickým jednáním s ruskými panovníky. V Hladoníně a Velkých Pavlovicích ležela část csařských majetků, jejichž výnos sloužil k financování osobních výdajů příslušníků habsburské dynastie. Na Moravě se císař účastnil svých posledních vojenských manévřů roku 1909 u Velkého Meziříčí.

Při svých prvních návštěvách na Moravě a v Čechách si císař pochvaloval rakouské smýšlení českých obyvatel. Výjimku znamenala jeho návštěva Prahy v létě 1868, kdy Češi nespokojeni s rakousko-uherským vyrovnáním a s přiblížením svých požadavků dali císaři demonstrativně najevo svoji neslibnost.

Císař však nezapřel a přál si upřímně dohodu mezi Čechy a Němci v českých zemích. Byl mu bytostně cizí německý nacionalismus, který ve svých důsledcích oslaboval habsburskou říši. Neměl však odvahu k radikálnímu řešení vztahů

mezi rakouskými národy a názorově rozdílů mezi představiteli jednotlivých národů se tak neustále prohlubovaly.

František Josef byl příliš průměrnou osobností, než aby dokázal zabránit postupnému rozkladu svého mocnářství plného nejrozumnějších protikladů. Podle soudu některých historiků by jeho přístojivost a pracovitost našla nejlepšího uplatnění na místě některého okresního hejtmána. František Josef I. ovšem opustil své národy 21. listopadu 1916 uprostřed války, kterou si nepřál, ale které

SEZEMÍN

JEHO ZALOŽENÍ A ZÁNİK /1250-1400/

Jednoduchý český král Václav se naroku 1205 jako syn Přemysla Otakara I. a jeho druhé manželky Konstancie Uherské. Byl trochu podivín. Neznášel zvuk zvonů a nesnul v hláskovní zřetel, ale králem zůstal až do své smrti 22.9.1253.

Šlechtě se jeho vláda vůbec nelíbila a proto si zvolila před březnem 1247 za "mladičho krále českého" jeho druhorozeného 13ti letého syna mladičského markraběte moravského Přemysla, později známější pod jménem Přemysl Otakar II. – král železný a zlatý. Přemysl tuto roli rád přijal a nakrátko zůstal pod svůj vládu nejen Prahu, ale také celé Čechy. Král Václavu se to sice nelíbilo, ale zase tak hodně se bránit ani nemohl, protože mnoho věrných mu nezůstalo. Mezi málo věrnými zůstal jeho nejvyšší komoří Boreš z Ryzmberka (1231-1278). Boreš nebyl jenom věrný, ale také znamenitý vojenský vojevůdce. V listopadu roku 1248 u Mostu Přemysla I. a jeho šlechtou v bitvě porazil a tím umožnil v roku 1249 svému králi Václavu návrat do Prahy na trůn.

Porazený Přemysl byl vsazen do vězení i se svou šlechtou. Vítěz Boreš z Ryzmberka byl zase odměněn m. j. také celou "niklidskou a pustou" hraniční krajinou za tekou Moravou až k Váhu – později zvanou Luckou provincií. Tuto krajinu si také jako část svého věna přinesla královna Konstancie Uherská na svatbu s Přemyslem Otakarem I.

Král Václav se však nakonec se synem Přemyslem smířil a spolu s Borešem za pomoci rakouského kléru a šlechtě získali vojensky v listopadu 1251 Rakou-
9)

Tohoto vítězství dokázal Boreš využít mimo kořisti také tak, že z okolí Štýr-

ska nově dobytého území pozval ke kolonizaci jeho jiho-východní části Moravy lid německý, který sám sebe nazýval Ljůty. Po příchodu na Moravu byla tato krajina nazvána po nich jako pole Ljůti nebo také "pole lucké", neboť Lucko. Další kolonizátoři německého původu pak dali základ k založení m. j. Dolního Němčí, Slavkova, Horního Němčí, Suchobněmčí (Suchov). Tyto nově založené vesnice vznikly na území, na kterém si i nadále dělali nárok Uhry.

V čele jedné skupiny těchto nových kolonistů z Rakous přišel do nového kraje i její stádelma, který se jmenoval Sezima. Boreš postřehoval nově osídlené území hájit a hlídat. Pověřil proto Sezima, aby se usadil na ještě vyhlášené lesnaté kopci než je kopec Rečkovy (nyní sv. Antoníněk – 354 m n. m.) a Kobyli hlava (358 m n. m.). Pro škrtky lesních bytostí, které se z tohoto místa ve dne, ale zejména v noci neřvaly nazvali tento kopec Škřečkovy (později Štěčkovy).

Sezima dostal za strážní službu na kopci pro sebe a své lidi vlivu. Místní na kopci, kde založil novou osadu nazval po Sezimovi – Sezimova Lhota, později Sezemin.

Přemysl Otakar II. na rozdíl od otce neorochal nic náhodě. Na posílení svého vlivu se jako 18ti letý oženil s rakouskou dědičkou trůnu – s 50ti letou Markétou, aby se s ní o 10 let později nechal korunovat a korunovat se se 17ti letou vnučkou uherského krále Karibítou. Za svého titl (1233-1278) osazpomněl Přemysl na své odpůrce, Sudího Ctibora a Boreše z Ryzmberka, který získal a příliš hodně majetku a hodností nechal o hlavu měčem zkrátit.

Zatím se Sezemin rozrůstal a hospodařil na hnech Losky, část Nadhájčl, kopec Rečkovy, Díly, Hony a Chmelnice, celkem na výměře asi 200 ha.

První písemný dochovaný zápis o vesnici Sezemin je z roku 1362 pod názvem Crasam v pamětní knize Uherského Hradčítě – Liber negotiorum civitatis. Jedná se o povinnost placení mostného při jízdě do Uh. Hradčítě přes kunovickou bránu ve výši 4 haléře z lána.

Osadu Sezemin tak jako celou Moravu vlastnil ve 14. století bratr Karla IV. markrabě Jan Jindřich (1322-1375). Jan Jindřich vydal v březnu 26.3.1371 písemně svou zvěst, kde rozdělil svůj majetek mezi své tři syny: Jošta, Jana Soběslava a Prokopa. V latinském jazyce testamentu je uvedeno, že: "... vills Blatnicuz, Majori Lhota, Sezeme, Smichov, Latnic Antigon" ... získává prostřední syn Jan Soběslav (1353-1394).

Jan Soběslav se však tohoto dědictví vzdal a dal se na duchovní správu. V roce 1370 byl vysvěcen na jáhna, roku 1380 se stal kanovníkem v Brně, roku 1381 biskupem v Litomyšli a nakonec roku 1387 patriarchou aquilejským.

O majetek Jana Soběslava vypukl mezi bratry spor. Jošt (1351-1411) se stal po smrti otce markrabětem moravským a Prokop, který se stal majitelem statků kolem Sezimina byl podporován šlechtou o tento majetek usputně bojovali. Spor, který přerostl v domácí válku na Moravě trval několik let. Prokop přebral a drancoval se šlechtou Joštův majetek a Jošt mu nezůstal nic dlužet. Nic nepomohly ani rady a organizované smřry jeho bratřanců neprůbojného českého krále Václava IV. a bystrého uherského krále Zikmunda, který s nimi uzavíral

postupně přátelské smlouvy, nebo je taky nechával zavírat do vězení.

Při jedné odvratné akci ložta za Prokopovo puštění jeho majetku byla vypálena kolem roku 1400 také Sezimova Lhota, která se na rozdíl od jiných vesnic z této pobřeží již nevzpamatovala.

Lidé se rozstěhli do sousedních vesnic, především do Ostrožské Lhoty.

Ze Sezimova nezůstalo nic. Jen pár písemných záznamů, málo vzpomínek a pravděpodobně umístění této osady na Sifečkovém kopci.

Mnoho zajímavého z historie Blatničky se můžete dočíst v publikaci "Blatnička ve vzpomínkách ... a v roce 2000" autora Miroslava Hudečka. Publikaci vydal obecní úřad Blatnička v dubnu r. 2000.

VZPOMÍNKY NA MIN. NÁRODNÍ OBRANY, GENERÁLA MACHNÍKA, NAŠI ARMÁDU

Když jsem působil ve Žďánicích, byl tam vedoucí Státního statku, syn ministra Nár. obrany z první Masarykovy republiky, Machník. Starý pan Machník (byvalý min.) založil organizaci Selské jízdy. To byli většinou mládí sedláci, hlavně v Čechách, kteří chovali prvotřídní teplokrevníky a polokrevníky – plemena Fargóra, Przetwil, Nonius – kočárový, arabský a anglický plnokrevník, byla to pýcha a chlůba českého venkova. Měli nádhernou uniformu. Byla to podivná, když měla tato jízda v některém městě dostaveníčko. Sám p. ministr se synem Janem jezdil kočárem. Machníci byli milovníci kani a chloubou armády ČSR byli klatovští dragouni (červené kalhoty, žluté výložky – polní trubky) byla radost poslouchat o manévrech troubení večerky. Slyšel jsem ji několikrát jako kolák (když jsem chodil do měšťan.) a dragouni projížděli v rúcích vesnicí, trubači troubili, za nimi jelo dvojspřežení dělostřelců (2 páry těžkých koní v jednom kanónu) celý tento útvár končil polní kuchyní taženou koňmi, z kotlí kouřících se nesla vůně pečeně, až se nám klukům sliny sbíhaly. Tak se tyto věci stýdaly, další vojáci jeli na jízdních kolech, barvy zelené a zase trubači na koních troubili. Koně ustájili ve stodolách a v průjezdech (pod návraty). Pět dní bylo uzavřeno Horní pole, kde se odehrávalo polní cvičení. Dragouni se

lavlemi útočili proti sobě, ostrá dělostřelba zasáhla v noci a granáty dopadly na louku a lesík na Kobylí hlavě, jako děti jsme sbíraly olověné kuličky z vybuchnutých šrapnelů na jetelovitých v Horním poli. Taková byla armáda po první světové válce ČSR. Když skončily manévry a vojáci odjížděli, jedoucí na kolech zpívali: "My jsme ty Pražáci, vltavská krev, my Prahu odáme za celý svět."

Mladý Machník vedoucí statku, pohyboval se po katastrofě ne na motorce, ale na arabském teplokrevníkovi. Tak kontroloval traktoristy oráče, zjevil se na poli znenadání a měli hloubku brázdy. Měl rád pořádek a na nás i na školu držel, odváděl jsme mu čistou práci. Stalo se, že na podzim pořádal dvoudenní zájezd na Velkou Pardubickou. V sobotu jsme navštívili zámek – Slatiňany u Chocně, muzeum Kap. Popelny 9 v vltavě Velké Pardubické, v neděli Vel. Pardub. jsme byli na místě děje. Byl velmi chladný a deštivý den. Vítež byl ruský ložák. Koně běželi rychlostí auta, byly tam i zlomeniny nohou.

Vzal jsem tam s sebou Fr. Kufinu, mého přítele z Blatnice, dobrého hospodáře. Přespali jsme z neděle na pondělí na učilišti ve Žďánicích na internátě na Seitlově vile. Asi po osmiletém působení na ZOU Kyjov – Žďánice mně nabídli místo na ZOU Strážnice. Nerad jsem se loučil

s Kyjovem, ale kvůli rodině (blízká dojíždění, více času pro rodinu) jsem přešel. Učni mně vítězili v orbě (postup až do celostátních soutěží) a odměnou i s vítěznou skupinou byly zájezdy a rekreace. Měl jsem štěstí, že jsem měl tak rozumného lidského ředitele, který ocenil mou snahu dát něco zemědělské mládeži z toho, co jsem převzal od rodičů. Měl jsem tyto děti nahnané do zemědělství rád, měl jsem kázeň a oni to oplácely láskou a vděčností, doposud se hlásí, když se někde ve světě potkáme.

Se starým pánem Machníkem jsem sedával v zámeckém parku v odpoledních hodinách na lavičce, když učni ZOU muzikanti koncertovali. Vyprávěl mně, on zažil domácími prohlídkou a výslechů STB. Zbavil se dalekohledů, různých osobních věcí. Měl v Blatnici přítele a spolužáka, JUDr. Trujance. Proč toto všechno dělal český člověk svému bratru? Protože byl za T. G. Masaryka ministrem Národní obrany?

Dragouny v Blatnici pamatují. Byl to nedivno vznamlý František Novák v Dědině č. d. 158, zemřelý František Mikulík č. d. 145 na Náměstí, zemřelý František Pyskočil na Řádka č. d. 642. Vlčchni nastoupili vojenskou službu na Podkarpatskou Rus do Berchova

Zapsal Bogar

*Fotografování svateb, křtin
a dalších rodinných
i společenských akcí*

Kamil Pavelka, Blatnice 201, tel. 331395, pavelci@atlas.cz

BLATNICKÁ PREZENTACE V PRAZE

Dne 23. 8. 2000 se uskutečnila historická prezentace obce Blatnice pod Svätým Antonínkem v Praze. Prezentace byla uskutečňována ve spolupráci s vinařským sdružením VINIBLAT, které v rámci výstavy "Praga Mystica" prezentovali svá vína. Na přípravu prezentace byla krátká doba, ale společným úsilím se podařilo vše zajistit. Byla dokončena cimbálová muzika, namalované poutače a zajištěna krojovaná mládež. Toto všechno se dne 23. 8. 2000 ve čtyři hodiny ráno naložilo do autobusu a vyrazilo se směrem na Prahu. Po cestě jsme nakotili celou cimbálovou muziku PhDr. Josefa Rampáčka a tím jsme byli kompletní. Po krátké zastávce na MELIKANĚ jsme před devátou hodinou slavnostně vjeli do mateřky Prahy. V zahradní restauraci "U radnice" jsme se rozdělili na dvě skupiny, jedna šla zhlédnout výstavu Praga Mystica do sklepních prostor Staroměstské radnice, která pojednává o osídlení Pražské kotliny a o vzniku Prahy. Druhá skupina se věnovala přípravě prezentace obce. Na vstupní bránu do zahradní restaurace "U radnice" byl zavěšen poutač tohoto znění: "Vítá Vás vinařská obec Blatnice pod Sv. Ant", byl upraven prostor pro nalévání vín a pro paní Čihákovou, která předváděla výrobu kráslic. Taktéž cimbálová muzika se zabýdla v rohu zahradní restaurace a tak mohla prezentace začít. Je jasné, že kromě ochutnávky vín byly nabízeny i blatnické kolíčky a v restauraci byly vařeny a pečené místní pokrmy (např. krajanec, báleše atd.). Členové zájezdu po absolvování návštěvy výstavy mohli posedět při pohárku vína a nebo se individuálně věnovat krásám Prahy.

Vše je připraveno, tak si dejme první pohárek.

Celkový pohled do prostoru prezentace v zahradní restauraci „U Radnice“

Štěpánka Votkočtová a Antonín Hanák vítají hosty na prezentační akci

Pani Čiháková mátuje kraslice

Cimbálka pana PhDr. Josefa Rampáčka vítala všechny návštěvníky

I pod orlojem jsme budili velkou pozornost

Největší práce však čekala na zástupce vinařského sdružení VINIBLAT, cimbalovou muziku PhDr. Josefa Rampáčka, pani Čihákovou a krojovany doprovod. Cimbálka veselé vyhrávala, dobré vinečko se rozlévalo a krojovány mládež uváděla hlavně zahraniční návštěvníky do vytržení a taktéž kraslice na stole pani Čihákové utřesené ubývalo. Tento fekněme slušný záťah trval od 9.30 do 17.30 hod odpoledne, kdy už tobo měli všichni hlavní aktéři plné zuby. V průběhu prezentace se ostatní členové zájezdu po prohlídce krás Prahy vraceli jednotlivě do prostoru zahradní restaurace a podle svých sil pomáhali při prezentaci. Kromě ochutnávky vín byla obec prezentována taktéž propagačním materiálem obce (je k dostání v kanceláři obecního úřadu), sdružení VINIBLAT a penzionu PARNAS pana Valáška.

I když únava s blížícím se večerem narůstala, všichni aktéři vydrželi až do samého závěru. Po likvidaci expozice jsme se tedy s mírným časovým zdržením vydali v 19.00 hodin směrem k domovu. Za hlučného zpěvu členů RR (Rychlá rota) všichni členové cimbalové muziky tvrdě usnuli, kromě pana Rampáčka, který v přední části autobusu neúnavně rozvíjel své teorie. V závěru cesty domů únava sklátila i neúnavného Tonda Hanáka, který společně se Štěpánkou Vyskočilovou se celý den věnovali návštěvníkům a vždy s úsměvem nabízeli kolíček nebo pohárek vína.

Když jsme před půlnocí vystupovali z autobusu u restaurace Roháč, byli jsme všichni rádi, že to máme za sebou. Na závěr je možno si položit otázku - co nám to přineslo?

Myslím si, že tento první větší pokus prezentovat obec v Praze nám přinesl hlavně zkušenosti s pořádáním takové akce, ale hlavně to, že obec se dostala do podvědomí mnoha lidí hlavně ze zahraničí, o čemž svědčí obrovský zájem o kroje, kraslice a hlavně o dobré blatnické víno. Společně s propagačním materiálem jsme tedy vytvořili úvodní krok k tomu, abychom obec v budoucnu prezentovali ještě lípěji za účasti vysoce postavených osob, např. poslanců atd. Lze tedy konstatovat, že uvedená akce svůj cíl splnila.

Josef Hlavík - zástupce starosty

Pražská zlatá svatba na Staroměstském náměstí

*‘‘At vlechny Panny Marie na Moravě
nad krajem rozpnou hořezdnatý svůj plášť
a střezí vinice k tvé věští slávě
před kroupami a plísni přelaskavě!
Ty vlechny vinice a každý hrozen zvlášť.’’*

Není snad krásnějších věcí nad tyto, jimiž Jaroslav Seifert zakončil svou Romanci o víně. Není snad krásnějšího přání nad toto, kterým mistři slova odhalili hloubi své lásky k jízni Moravě, jejímu lidem a jejímu vínu. Proto jsme si dovolili uvést jimi vyprávění jiného mistra, mistra vína prof. Viléma Krause, o vinařských regionech, jejich kováři, kráse, originalitě a jedinečnosti jejich vín.

Rozlohou sice menší, ale věhlasem dobrých vín známá. Taková je nejvýchoďnější z moravských vinařských oblastí - oblast Strážnická. Rozkládá se za řekou Moravou v předhůří Bílých Karpat. Jejím střediskem je starobylá Strážnice, která jak již sám název napovídá, střezila zemi proti nájezdům z Uherška. Vstup do města dosud hlídají dvě cihlové brány - svědkové někdejšího opevnění.

Podle údajů oddělení vinohradnictví oboru odrůdového zkušebnictví ÚKZÚZ Brno má Strážnická vinařská oblast registrováno 582,58 ha vinic orázených révou z celkové plochy 810,29 ha vhodných míst pro révu. Při celkovém počtu 969 vinic připadá tak na jednu vinici průměrná plocha 0,60 ha. Strážnické vinařské hory leží poměrně daleko od města a mají krásná česká pojmenování. Na západním konci leží Hrádečná, Míhoně, Stračínky a Podkovně. Tam, kde se vlní rozkládají jsou Horní a Dolní Štarněty i Klatnice. Nad nimi Žerotin a Frizáky. Uprůmřed vinařní trať, kde jsou hory více přivrácené k jihu, Lopaty a Ušěteně. Dále pak Svislé, Váchany a na severním svahu Teplé, kde réva nikdy nezmrazá. Na spodní části svahu leží Žebračky a Dolní Hory. Kamenité půdy mají Horní Hory. Na Slovínáko se dívají vinaři z hory Svěrové, obrácené k jihu. Rovinnaté Beca hory oslédla zcela akciová společnost Žerotin, nástupce bývalého družstva. Její vinice se táhnou dále až na katastr sousedního Petrova. Většinu strážnických vinařských hor obhospodávají soukromí vinaři a bohužel jich nemalá část zastárá a mlaď, podnikavějí se zatím objevují zřídka. Výjimek jsou bratři Jindřich a Josef Baňalovi, kteří se snaží scelovat pozemky do větších parcel a zajistit tak ekonomičtější provoz svému mladému závodu Formica, který započal i s budováním moderního sklepního hospodářství. Krásné strážnické vinařské hory potřebují navíc obnovu vinic na scelěných pozemcích prouřzených účelně vedenou cestní síti. Chybí tu však potřebný kapitál,

státní podpora i podnikatelský duch. Bylo by vědomo škodou, kdyby měl úpadek pokračovat dál. Vinařní půdy jsou tu většinou hluboké, úrodné a vododržné. Réva v nich ani v suchých letech netrpí zhoršenou výživou či suchem a dává vína extraktivní, plná a s kořenitostí vlastní severnějšímu výběžkům moravského vinařského regionu. Je zde pravý ráj pro odrůdy burgundské. Nejvíce tu vyniká jakostní Burgundské bílé, Chardonnay i Rulandské. Dobře podstatky tu má i Ryzlink rýnský. Strážnická červená vína jsou většinou tvrdá, což v současné době není zrovna módní trend. Ale na malých tvarech keří, s hustší výsadbou a s nízkou u země vědřenými krátkými taňi by se dala docílit dobrá jakost i Burgundského modrého a Frankovky, avšak jen na nejlepších polohách.

Ke strážnickému katastru se přimyká katastr obce Petrov. Kdysi tu zdejší vinaři vybudovali zajímavý areál vinných sklepů nazývaných ‘‘Plže’’. Barevné slovíčkové motivy tu a tam zdobí sklepi žudra. Z popularity svých sklepů získává místních 200 drobných vinařů i věhlas svým vínům, mezi nimiž se objevují jakostní vína Tramisu, Rulandského, Ryzlinku rýnského i Sauvignonu.

Dalším velkým vinařským střediskem této oblasti je Blatnice pod Sv. Antonínem. Nejvíce jí ve vinařském světě proslavila trať zvaná Roháče a podle ní pak pojmenované víno ‘‘Blatnický Roháč’’. Jeho základ tvoří Burgundské bílé s příměsí Ryzlinku rýnského a Sylvánského zeleného.

Drobná drába vinařských parcel je v Blatnici tradiční a svůj vinohrad tu kdysi vlastnil i Jan Ámos Komenský. V poslední době se rozhodlo kolem deseti rodin podnikat ve vinařství v poněkud větším měřítku. Mnozí z nich vysazují nové vinice a budují na dobrých základech staré tradice. Měl jsem možnost diskutovat s některými zdejšími vinaři při dlouhé řadě blatnických vín a věčně vzpomínám na jejich pohostinství i zajímavé

postřehy o zdejším vinařství. Namátkou jmenuji slepoch F. Brůlika, V. Hanáka a ing. S. Vyskočila. Zaujala mne tu vína Veltlínského červeného raného ročníku 1994, Veltlínského zeleného 1996, Sylvánského 1991, pozdní sběr Ryzlinku rýnského 1992 a 1990, Burgundského bílého 1994, Chardonnay 1995, Sauvignon 1991.

Na západě začínají blatnické vinařské hory horou Plachtý (40 ha), kde má Blatinia Ryzlink rýnský a Burgundské červené i modré. Věry otevíraná je Kamenice (60 ha) s písčitovápenitými slepenci, kde dává Ryzlink rýnský a Burgundské bílé pravidelně úrody, ale s vyšším obsahem kyselin. Výborná je Stará hora (30 ha) s jihozápadní orientací, kde se v kamenité půdě dosahuje výborné cukernatosti hlavně u Ryzlinku rýnského, Burgundského bílého a Sauvignonu. Pro modré odrůdy se hodí Floriánky (40 ha) s hůdorezemí a místně vystupujícími prsky. Spodní část hory Ryboňky je vystavena mezům. Ve vrchol části jsou vhodné odrůdy Müller-Thurgau a Ryzlink rýnský. Bývalé družstvo vysadilo několik nových, netradičních poloh: Nadhájčí, Nádvky, Důce a nejlepší z nich Podnadhájčí, která je celá vysázená Ryzlinkem rýnským. Nejménějí blatnickou horou jsou Roháče (50 ha), kde na prudkých svazích dávají výbornou jakost Ryzlink rýnský a Burgundské bílé. Na katastru obce Lipov je Nová hora, kde má své vinice i celá řada drobných blatnických vinařů. Jsou tam výborné podmínky pro Burgundské bílé.

Tak jako v minulosti, tak i dnes vynikají na blatnických vinařských horách svou jakostí hlavně Burgundské bílé, Chardonnay a Ryzlink rýnský, místně též Sauvignon. Jen Sylvánské zelené se začíná pro svoji pracnost při vinařských pracích ze zdejšího sortimentu vytrácet. Neměl by však zmizet ‘‘Blatnický Roháč’’. Naopak by měl toto tradiční cuvée mít každý blatnický vinař ve svém sklepě. A pokud je pěstování Sylvánského zeleného dále neúnosné, je třeba hledat vhod-

nou náhradu (Aurelius, Neuburské, Babelus, Schenkerbe apod.). Z červených vín severnějšího typu dává dobrou jakost Burgundské červené po delší době zrání na sudech. V Blatnici je vidět větší snaha vinařů po obnově vinic, přestože je zatím státní podpora skromná.

S blatnickým katastrem sousedí katastr obce Lipov, která hrála i v minulosti významnou roli ve vinařství současně vinařské oblasti Strážnice. Viniční hospodářství bývalého družstva Lipov-Louka je v rukou dnešní akciové společnosti Agrolip. Postupně tu bylo vybudováno 105 ha vinic, na nichž mají největší zastoupení odrůdy Burgundské bílé, Veltlínské zelené a Müller-Thurgau. Důležitou roli tu hraje i Ryzlink rýnský. Pro výrobu červených vín jsou vysazeny Zweigeltrebe a Svatovavřinecké. Větši-

na viničních hor (Nová hora, Úlehle, Dolní hora, Stará hora, Sladkovská a Dlouhá) má hluboké, místy sprašivé půdy. Drobní vinaři zde mají jen menší zastoupení. Jejich vinice jsou jen v Nové hoře a na nově budované poloze Radostné.

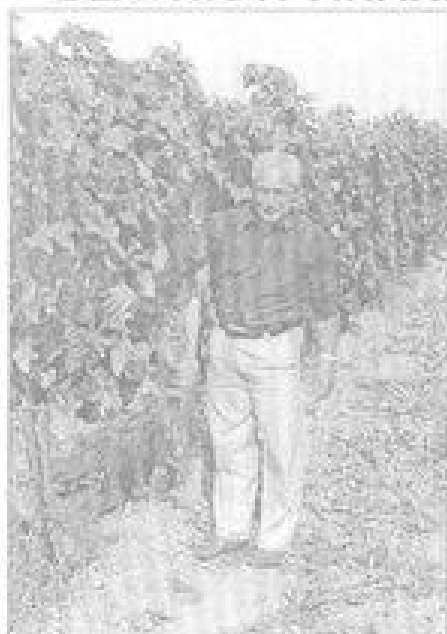
Na východ od Blatnice leží Blatnička, na jejímž katastru přešlo do rukou vlastníků 50 ha vinic. Úrodu z nich zpracovává Vinařská společnost Blatnička, s. r. o., která obdělává dalších 20 ha vinic ZD Boelice u Blatnice. Blatnička má průměrně 605 mm ročních srážek, což je o něco málo více nežli Blatnice, ale oproti Blatnici je zde průměrná roční teplota o téměř 1oC nižší. Proto je v Blatničce hlavní odrůdou pěstovanou ve zdejších viničních Müller-Thurgau, který zraje dříve nežli ostatní odrůdy. Ale i zde je další

vlnitnou odrůdou Ryzlink rýnský a Burgundské bílé. Se sběrem jejich hrozny je třeba vyčkat dlouho do pozdního podzimu. Zdejší vína potřebují delší ležení v dřevěné sudovině, aby se jejich severní charakter "vyležel" do zajímavých choutkových tónů vín ze severní části moravského regionu.

Strážnická vinařská oblast, ležící na moravsko-slovenském pomezí má ještě celou řadu dalších, menších vinařských obcí a je svěrátným krajinným celkem, který stojí za to opětovně navštívit, odkrývat jeho krásy v přírodě i ve vinických sklepech dobrých vinařů při svěrátných vínech tabata koutu jižní Moravy, kde zvláštní podmínky tamních půd dávají vínům nezaměnitelný charakter.

Vilém Kraus

BLATNIČTÍ VINAŘI V MĚLNÍKU, ŽERNOSEKÁCH A ROUDNICI NAD LABEM

P. Brátek kontroluje vinné v Žernošekách

Jako každoročně i tento rok se uskutečnil zájezd blatnických vinařů za poznáním vinařství a vinobudnictví v Čechách. První zastávka byla Mělník, kde jsme se kochali pohledem na soutok Labe s Vltavou. Pak jsme si prohlédli zámek Lobkoviců*, vinné sklepy s degustací vína. Zaměřují se na výrobu známkového vína "Ludmila" je to dvojitá směs – Müller Thurgau + Veltlínské zelené.

Ve 12 hodin jsme se jeli ubytovat do kempu, tam byl také oběd. Po obědě jsme si prohlédli viniční hospodářství střední školy zahrad, v Mělníku. Tam jsme byli seznámeni s tech. výrobou vín, také jsem ochutnali několik vzorků vín slušné kvality.

Večer v 19 hodin se uskutečnila společná degustace s mělnickými vinaři, kteří přinesli svoje vzorky vín. Blatniční vinaři se zde prezentovali svými vzorky z jižní Moravy. Bylo to zajímavé posezení u pohárku odrůdových vín i s přílostkem a vín červených. Většinou blatnická vína byla kvalitnější a s lepším buketem. Degustace se konala v sále restaurace.

Druhý den jsme si prohlédli vinohrady a viniční hospodářství v Žernošekách, kde mají vinohrady převážně na terasách, velmi krásně obdělávané, zdravé hrozny, pěkná úroda.

Sklepmistr v Roudnici nad Labem

Ochutnávka ve sklepech v Žernošekách

Ochutnávka ve sklepech v Mělníku

Prohlídka sklepního hospodářství s ochutnáním několika pěkných vzorků vín i s přívlastkem – jako nejlepší se zdál vzorek pozdní sběr Müller Thurgau 1999.

Odpoledne zajíždíme na další zámek Lobkowiczů* – vinařství v Roudnici nad Labem, prohlídka sklepů a pak degustace vín slušné kvality.

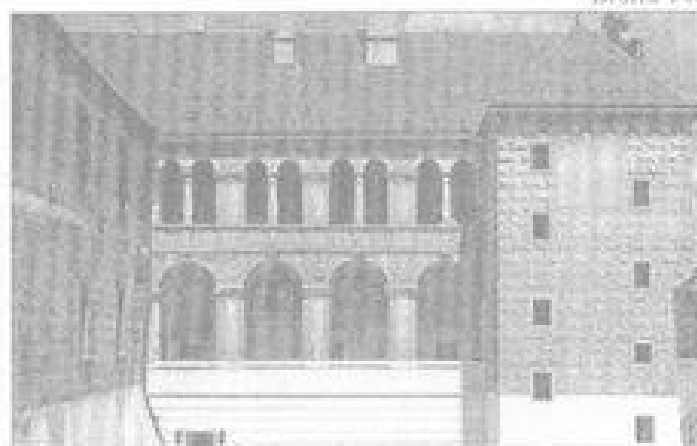
Všude jsme byli srdečně přijati – vinaři mají všude přátele.

Brálek Fr.

*HISTORIE RODINY LOBKOWICZŮ

Rodina Lobkowiczů patří k nejstarším žijícím českým aristokratickým rodinám. Jako jediný český rod si Lobkowiczové podrželi své rodové heslo v češtině: "Popel jsem a popel budu". Nejstarší doložený předek rodu rytíř Mareš z Újezda / ze vsi Újezd u České Lípy/ žil v období vlády Karla IV. a měl 3 syny, z nichž nejmladší Mikuláš, zvaný Chudý, se stal r. 1401 kutnohorským písařem a za své služby obdržel od krále Václava IV., kromě jiných statků, asi r. 1404 Lobkovice nad Labem, které daly základ rodovému jménu i majetku. Roku 1417 se stal nejvyšším písařem a postupně získává rozsáhlé statky zejména v západních Čechách (hrad Hasištejn aj.). Jeho 2 synové založili 2 hlavní stéžovkové linie rodu: starší větev Hasištejnských z Lobkowicz a mladší větev Popelů z Lobkowicz (později Lobkowiczů). V 16. století se však tato větev Hasištejnských přiklonila k refořmaci a po Bílé hoře opouští její potomci Čechy. Rodina Popelů, potomků mladšího syna Jana, zůstala katolickou, jako např.:

Jiří z Lobkowicz, nejvyšší hofmistr Rudolfa II., a také další velká osobnost rodu, Zdeněk Vojtěch (1568-1628). Sňatkem s Polyxenou, rozenou z Pernštejna, vdovou po Vilémovi z Rožmberka, získal Roudnici, jeho vnuk druhorozený Jan Jiří Kristián byl císařským důstojníkem /až polním maršálem/. Jeden z jeho synů, August Anton Jozef, vyslanec ve Španělsku, nejvyšší maršálek a nositel řádu zlatého rouna, se oženil s Marií Ludmilou Černinovou, z Chudenic, dědičkou mělnického panství, které tak přešlo do majetku jejich potomků, mělnické větve Lobkowiczů. Jediný syn Anton Isidor se více než dvorské službě věnoval správě majetku a uměleckým zájmům /byl zakládajícím členem a pak i jednatelem Společnosti vlasteneckých přátel umění/. Jeho syn August Longin více působil také v řadě vlasteneckých a naučných spolků /byl jednatelem Národního muzea/, ale stále stoupal i ve své úřední kariéře a stal se císařským kancelářem a r. 1834 prezidentem dvorské komory ve věcech horních a mincovních. Výrazným politikem 19. století byl jeho syn Jiří Kristián (1835-1908) nejvyšší zemský maršálek království českého a poslanec českého sněmu, obhájce českého státního práva. Jeho nástupcem byl syn Bedřich a po něm vnuk Jiří Kristián, známý automobilový závodník, který tragicky zahynul r. 1932 na berlínské autodráze AVUS. Jeho dědicem se stal Bedřichův synovec Otakar Lobkowicz. Před válkou i za války se Lobkowiczové hlásili ke své české tradici a Maximilián Lobkowicz z roudnické větve byl československým velvyslancem v Londýně. Po r. 1948 část rodiny včetně mělnické větve emigrovala a po r. 1989 se navrátila zpět do své vlasti. V současné době je majitelem Jiří Lobkowicz se svou manželkou Bettinou. (J. V.)

Zámek Mělník, dále pracovna knížete A. I. Lobkowiczů

VÝŽIVA PRO VÝVOJ TĚLA I DUCHA

Když je strava extrémní a nevyvážená vytvoří v nás různé vibrace. Posune se rovnováha organismu. Budou vznikat klamné myšlenky a negativní tendence – strach, lítost, hnev, zlost, pesimistické projevy. Tisíce let se lidstvo stravovalo přirozeným způsobem z darů přírody. Výrazným mezníkem ve výživě byl rozvoj techniky. V roce 1870 vznikl válečný mlýn na mléti bílé mouky. Tím se oddělilo zrna – a výsledek? S odstraněním otrub se zároveň vyloučilo poměrně velké množství vitamínů, minerálních látek, esenciálních mastných kyselin a vlákniny. Obiloviny, které po tisíciletí tvořily hlavní složku potravy s ideálním vyváženým poměrem živin se začaly mlít. Získala se bílá mouka tvořená škrobem a lepkem (pouze plnidlo do žaludku).

Dalším mezníkem byla zemědělská revoluce, která začala počátkem 19. století. Zhruba do roku 1940 rolníci vraceli půdě

výživné živiny mulčováním, kompostováním, hnojením a střídáním sadby. Tato tradiční technologie úspěšně udržovala kvalitu půdy od samých začátků zemědělství, ale lidská chamtivost a arogance přesvědčila rolníky, že mohou využívat vymyšlené technologie lidí úspěšnější než přírodní zákony (vznikl zemědělec chemik).

Na konci druhé světové války měly chemické koncerny velké zásoby fosforečnanů, dusičnanů a bojových látek, které se staly pro válečné účely nepoužitelné. Výrobci museli hledat nové trhy a nově pojmenovali svoje nesmyslné výrobky, např. DOT, herbicidy, pesticidy. Tyto upravené bojové látky se mohly dále vyrábět. Začaly dodávat chemická hnojiva. Dusík, draslík, fosfor – tato směs dává tři potřebné látky významné pro život rostlin. Rolníci začali sklízet bohatou úrodu, ale pro kva-

litní růst je také zapotřebí selen, vápník, železo, měď, hořčík, chrom, molybden, zinek, kobalt, bor, vanad atd. Umělá hnojiva jsou destruktivní pozůstatek válečného průmyslu. Neobsahují látky pro lidské zdraví, protože nebyly pro výživu člověka určeny.

Každá další úroda za použití chemických hnojiv vyčerpává půdu a když se k tomu přidají bojové látky jako herbicidy a pesticidy, potom se vyrábí chemicky devastované plody, které v žádném případě nemohou uchránit člověka ve zdraví.

Poslední tečkou je rozvoj potravinářského a konzervačního průmyslu. Tak začaly vznikat potraviny a narošenou rovnováhou živin a nadále jsou upravovány řadou syntetických přísad (konzervační látky, syntetické příchutě, aroma, zvýrazňovače chuti, barviva, stabilizátory, emulgátory atd.) k zamaskování značného znehodnocení průmyslovým proce-

sem. Tyto nekvalifikované lidské technologie, které nevycházejí z tradice a zákonné přírody jsou pouze proti velké přirozenosti. Jejich následek se změně výživy lidstva zamámenal expanzivní vzrůst degenerativních chorob a civilizačních chorob. Těmito chorobami trpí hospodářsky vyspělé státy. Prakticky se nevyskytují u národů nebo kmenů, kteří nekonzumují maso, sůl, bílou mouku, mléčné výrobky, rafinovanou sůl a rafinované a koncentrované potraviny.

Velmi negativním vlivem při volbě potravin je lidské myšlení, kopírování slavnostní stravy bohatých vrstev. Podle možnosti se snaží tyto extrémnosti zavést do běžného stravování.

Chceš-li být silný jako býk, jez to, co žere on. Podmínka – nejez však býka

V dobní době je velice silná nabídka škodlivých potravin. Zmanipulování

lidí různou reklamou vytváří v podstatě člověka neuvolněného a závislého na drogách, jako je alkohol, cukr, maso, mléčné výrobky apod. Chodí nakupovat a nezamýšlí se nad tím, že nákupem extrémních potravin ukojí pouze a jen svůj chuť a ne potřebu svého organismu, aby mohl bez potíží harmonicky pracovat. Většina organismů se postupně mění ve smetiště. Převážná většina obyvatel ve vyspělých státech trpí nadváhou, ovšem jako celek je organismus v energetické, minerálové a vitamínové podvýživě.

Čím více bude chemických a různých potravin, tím více přemýšlej, co si koupit, a uč se aplikovat zákony přírody v každé úrovni svého života.

Pokud znáš principy, můžeš spousta věcí, které se vyskytují kolem tebe, zdravít i úsměvem z dálky.

Marie Polešáková

(Převzato ze spravodajské makrobiotiky Dušička)

KULTURA, ŠKOLA

BLATNICKÉ KRASLICE

Znamé velikonoční kraslice z Blatnice pod Svatým Antonínkem jsou zhotoveny tradičním způsobem, tzv. batikováním. Technika zpracování je známá díky původním kraslicím, které se dosud uchovály v muzeích v Brně a v Uherském Hradišti a v soukromí sbírce. Tyto původní dochované kraslice jsou staré přes sto let.

Potom v Blatnici řemeslo pomalu zaniklo, pouze v okolních vesnicích se malovaly kraslice stále. Tradiční blatnické kraslice původním starým způsobem začala opět malovat v roce 1980 rodina Čiháková. Udrzuje tradiční vzory podle původních starých kraslic, anebo podle ručních výtisků, které můžeme dodnes obdivovat na svátečních lidových krojích. Nejčastěji se maluje vzor tzv. konvalinkový had, kalich, růžice, jabáčko nebo hvězdička.

Popis výroby:

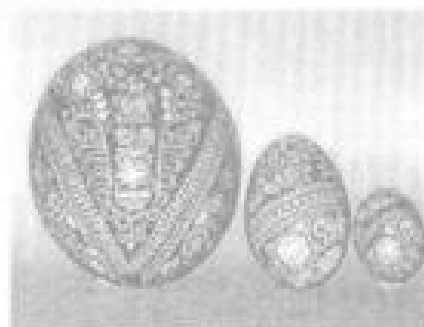
- vajíčko z bílou skořápkou vyloučkeme a umyjeme
- stužkou nanosíme rozehřátý včelí vosk
- obarvíme žlutou barvou
- přimalujeme barvu růžovou, modrou, zelenou
- barvy překryjeme, tam zabeďneme voskem
- obarvíme červenou barvou
- zakryjeme voskem červenou barvu dle potřeby
- obarvíme černou barvou
- opatrně zahřejeme nad teplem – orosíme
- jemně setřeme vosk hadříkem tak, aby na vajíčku žádný zbytek nezůstal

Tak vzniká každá blatnická velikonoční kraslice. Každá taková kraslice je sama o sobě originál. Blatnické velikonoční kraslice jsou nabízeny zhotovené ze slepičích, husích i pětrošich vajec.

Kraslice představují náročnou ruční práci, jsou originální, bohaté vzorem i barvou, pěkné na pohled a svým vzhledem jsou charakteristické pro naši obec – Blatnici pod Sv. Antonínkem. Jako malý vytvárný dílo tradiční lidové tvořivosti mohou být outřobou bytu, pěkným dárkem, milou pozorností, či nostalgickou vzpomínkou.

Jsem moc ráda, že jsem Vám je mohla představit. Snad Vás potěší.

Čiháková Marie

Blatnické kraslice, vlevo: pětroší vejce, husí vejce, slepičí vejce

Mantelá Čiháková ve svém stánku

DĚKOVNÁ DOŽINKOVÁ POUŤ

Letošní děkovná pouť se uskotečnila za pěkného slunečného počasí. Tradiční krojovaný průvod se vydal do farního kostela směrem na kupec v 9.00 hod. V čele průvodu jdou ministranti, kteří nesou kříž, za nimi děvčata ve stejnojmenné se znamem "Panny Marie", následují děvčata a chlapci v krojích, mládež (děvčata a chlapci), kteří nesou kytičky jako symbol poděkování za letošní úrodu, dále pak krojované ženy a muži. Za krojovými jdou muzikanti a ostatní občané, kteří se postupně během cesty připojují. Během průvodu předhřívá tanečka Pačová a muzikanti hrají, pokud jim stačí dech, to všechno se opakuje až po starou cestu na Antonínku, odkud se jde volně po studánku. Tam následuje krátký odpočinek pod lipami, který každý účastník využije po svém. Někteří se občerství vodou ze studánky, jiní vychlazeným pivem nebo malou šampri slivovice. Následuje velké natačení kamerou nebo focení, každý účastník chce mít co nejlepší záběry. Po odpočinku pokračuje průvod i s dožinkovým věncem směrem ke kapli sv. Antonína, kde bude sloužena slavnostní "Mše Svátá". Hlavní celebrant je biskup Mons. Josef Hrdlička z Olomouce, který srdečně přivítal všechny přítomné a hlavně krojované. Ve svém kázání připomněl všem, proč je tato pouť každoročně konána a zač máme děkovat. Zpěvem se připomněl všem poutníkům ženský pěvecký sbor z Kněždubu a hudbou dechovka z Blatnice.

Po skončení bohoslužby vyhrávala dechová hudba k poslechu a biskup Hrdlička přišel mezi věřící popovídat si, jak se jim daří a při tom se fotil s družičkami a dětmi. Ostatní poutníci se rozcházejí mezi stánky na malé občerstvení a koupení nějakého slárku pro své nejbližší. Děti se hrou hlavně ke kolotoči a houpačkám a domácí spěchají domů připravit svatební oběd pro svoji rodinu a známé.

Tak skončila letošní dožinková krojová pouť, která se konala v neděli 27.8.2000. Byla velmi pěkná a úspěšná, již se všichni velmi těšíme na příští, která bude první v třetím tisíciletí našeho letopočtu.

Ludmila Vyskočil, starosta

Krojovaná mládež v průvodu

*Naše starší ženy v průvodu.
Zleva: Božena Sméjsová, Marie
Bedřavová, Filomína Hanáčková,
Božena Pačová, Jaroslava Váňková*

Svátní biskup Josef Hrdlička a liturgická služba Páter Černý

ORGANIZACE ŠKOL. ROKU 2000/2001 V ZŠ BLANICE POD SV. ANT.

Období škol. vyučování začne v pondělí 4.9.2000 a bude ukončeno v pátek 29.6.2001.

První pololetí bude ukončeno ve středu 31.1.2001.

Podzimní prázdniny případnou na čtvrtek 26.října a pátek 27.října 2000.

Vánoční prázdniny budou zahájeny v pátek 22. prosince a skončí v úterý 2.ledna 2001.

Vyučování začne ve středu 3.ledna 2000.

Pololetní prázdniny případnou na čtvrtek 1.února 2001.

Jarní prázdniny trvají od 12.2. – 16.2.2001.

Velikonoční prázdniny případnou na čtvrtek 12.dubna a pátek 13.dubna 2001.

Hlavní prázdniny budou trvat od pondělí 2.července do pátku 31.června 2001.

Zápis do 1.roč. proběhne ve dnech 15.1. – 15.2.2000.

Přijímací zkoušky na střední školy se konají – 1.kolo v pondělí 23.dubna 2001

- 2.kolo ve čtvrtek 10.května 2001.

Státní svátky

1.leden, 8.květen, 5.červenec,
6.červenec, 28.září, 28.říjen,
17.listopad

Ostatní svátky:

1.leden – Nový rok
Velikonoční pondělí
1.květen – Svátek práce
24.prosinec – Štědrý den
25.prosinec – 1.svátek vánoční
26.prosinec – 2.svátek vánoční
Státní svátky a ostatní svátky
jsou dny pracovního klidu

PŘIDĚLENÍ TŘÍD A PŘEDMĚTŮ - ŠKOL.ROK 2000/2001- ZŠ BLATNICE POD SV. ANT.

1.stupeň – třídní učitelé

1.A - Lokálová M.	1.B - Macková V.ml.
2.A - Hendrychová J.	2.B - Fojtíková
3.A - Bachanová H.	3.B - Handková B.
4.A - Bezvěková A.	4.B - Karásková Vl.
5.A - Hanačíková A.	5.B - Antoš P.

Vyskočilová B. – vedoucí škol. družiny

2.stupeň – třídní učitelé

6.A - Tomečková J.	6.B - Míček J.
7. - Drechselová P.	8. - Míčková Z.
9.A - Švábová V.	9.B - Macková V.

Churá G., Novák K., Hořčicová M., Mezulánková L. – gymnázium, Minaříková E. – gymnázium, Čerešňák J., Mezulánková L.

PEDAGOGICKÉ RADY A SRPŠ

1.SRPŠ	11.10.00 v 16.00 hod.
1. pedagogic. rada	15.11.00 v 14.00 hod.
SRPŠ / rodiče žáků z 9.úř. /	29.11.00 v 16.00 hod.
2.SRPŠ třídní schůzky	6.12.00 v 16.00 hod.
2. pedagogic. rada	24. 1. 01 v 14.00 hod.
3. pedagogic. rada	11. 4. 01 v 14.00 hod.
3.SRPŠ třídní schůzky	11. 4. v 16.00 hod.
4.SRPŠ třídní schůzky	30. 5.01 v 16.00 hod.
4. pedagogic. rada	20. 6.01 v 13.30 hod.

Měsíční provozní porady – každá druhá středa v měsíci /dle potřeby/

Přes SRPŠ 13.1.2001 |

Jití Čerešňák – ředitel školy

SPORT

VODÁCKÝ TÁBOR SÁZAVA 2000

Už se červenají říční a zelená mez

vodáka láká to, aby do lodí vlez...

Tak tímhle větrem se asi dají vyjádřit pocity mladých blatnických vodáků, kteří už od jarních měsíců trénovali ovládní kanou pod vedením p.úř. Antoše na Bařovské kanále ve Strážnici. Všechno snažení pak mělo být korunováno prázdninovým putováním po řece Sázavě.

Termín odjezdu byl stanoven na neděli 16.července 2000. Už od začátku prázdnin všichni se zatajeným dechem sledovali v televizních a rozhlasových zpravodajstvích zprávy o stavu vody na českých řekách. Nevypadalo to vůbec slibně. Nakonec nám "vodácký pámbiček" přece jenom dělal nadělit, takže vody v Sázavě přibývalo a nehrozilo, že by se z vodácké turistiky nakonec vyklubala turistika přes (kráci se téměř vyschlým řečištěm a lodě se táhnou za sebou na šňoře).

Před odjezdem zbývalo ještě dořešit pár maličkosti, jako je například zapůjčení lodí a jejich doprava, dovoz 23 vodáků k rannímu vlaku do Veselí nad Moravou atd. Za pomoci spřízněných duší se nám podařilo věci vyřešit následovně: lodě a kachyň zapůjčili vodáci z Hulína – moc děkujeme, auto ŠKODA 1201 s vlekem půjčili vodáci ze Strážnice (do odpovídající technického stavu vozidlo přivedl náš kamarád Pavel Šašm – moc děkujeme), natěšené vodáky na vlak dopravil autobus firmy KOKO – moc děkujeme.

Náš vodácký putování začínalo v Ledči nad Sázavou. Na obloze černé mraky, jen jen začít pršet. A taky že ano. Stejně počasí nás provázelo s přestávkami téměř celý týden. Naši parta ale nedokázala rozházet nic. Ani to, když na prvním táboření při sbírání dřeva na táborák blápl Jirka K. na vosí hnízdo a my pak odšťovalí cibuli šest malých nešťastníků. Ti nejvíce zasažení měli na různých místech těla až pět bládel. Některé posádky si vyzkoušely i pojem "cvaknout se" = nečekané a nedobrovolné vystoupení z lodě do řeky. Musím dodat, že v takovém počasí to nebylo nic příjemného. Poctit chladu ale vždy zahrnal horký čaj a pro starší 18 let i něco ostřejšího.

Během týdne jsme se věnovali i kultuře, zlákala nás prohlídka hradu Český Štenberk. Mluvené písmo pak zastupovala Lenka K., která skvěle vyprávěla u večerních táboráků Švanitřikový horory. No a pak jďte na stezku odvahu !!!

Abychom nemuseli prát garě, byly stanoveny dvojice. Vždy mladší a starší vodák. Jedna dvojice sice v nočním lese zakufrovala, ale nakonec na hlídce složenou z vodáka – dospěláka narazila. U závěrečného táboráku v Ratajích se pak konaly dva ceremonie:

- předávání odměn za dobře zvládnutou stezku odvahu
- pasování nových členů do stavu vodáckého.

Na zpáteční cestě jsme z vlaku ještě naposled pozdravili řeku Sázavu a vodáky po ní plující. Směrem k domovu už přemýšlíme nad příjmi prázdninami, kterou že řeku si připíšeme do vodácké kroniky jako zdanou.

Blatynková S.

PIVNÍ BĚH

"Sportem ku zdraví" a "Pivo dělá pěkná těla", tak těmito hesly se řídily účastníci již čtvrtého ročníku pивního běhu. Plakátky na tuto akci nám s předstihem oznamovaly, že start akce je v sobotu 8. července na Okavangu a úspěje pouze ten, kdo uběhne po vyznačené trase přibližně 2 km, navštíví 5 kontrolních bodů, tj. místní restaurace a hostince a vypije celkem 7 půllitrů piva. Ten nejrychlejší pak má nárok na hečku zlatavého moču.

V kuloděch blatnických hospod kolovala zpráva, že tento ročník bude mít i zahraniční účast.

Tento fakt se ale nakonec nepotvrdil. Zřejmě na Slovensku a v Rakousku zrovna v tu sobotu pršelo, a tak závodníci dali přednost tréninku v útulných krytých prostorách hospůdek v místě svého bydliště.

Na startu se v uvedené hodinu sešla jen hrstka "sportovců". Pořadatelé pružně zareagovali a po dohodě se závodníky zkrátili trasu běhu a přidali atraktivní disciplíny. To převládalo další přihlížející, aby se zapsali do startovní listiny.

Takže nakonec se běžel pивní sprint, pivo na Okavangu – úprk na koupaliště – pivo – čelem vzád – úprkem na Okavango – pivo.

Samozřejmě vše pod dohledem rozhodčích. Pak následovaly další disciplíny:

- hod sekerou na cíl (klání proběhlo bez zranění)
- hod šipkami na terč
- zastloukání šibčků úzkou částí kladiva (kdo nezklusil, neuvěřil)
- pití piva na čas (štrali jsme, jaké máme mezi sebou šampiony).

Soutěžní odpoledne pak vystřídala hudební večer, kde hrála skupina Gong. Celá akce byla velmi zdařilá a doufáme, že pивní běh se bude příští rok opět opakovat.

Blatynková S.

Do hospody vběhne utřícený muž a volá: „Vodu, vodu!“

„Vypadněte!“ abotí se na něho majitel hospody. „já prodávám jen pivo, víno, rum a jiné tekutiny...“

„Vážně,“ praví utřícený muž. „tak si s nima zkuste ubíhat to zvon hořící sířechu!“

BLATNICKÉ STŘÍPKY – TENTOKRÁT Z PRAHY

Co pije Blatničan v Praze dyž pro stojí 30,- Kč a on má žizně?

Technika proniká i na venkov, takže bez mobilu ani rana.

Mládeží nevadí ani barva pleti ani oblečení.

ZÁŘÍ A PRANOSTIKY

- 1) V září ještě slunce dává záři.
- 2) V září sice slunce ještě hodně svítí, ale kabát již připravený musí mít.
- 3) Září je májem podzimní.
- 4) Máj je krásný a hladový, září je krásné a syté.
- 5) Když je slůvko v září, v lesích hečobám se daří.
- 6) Jaké je počasí v září, takové bude i v příštím květnu.
- 7) Začátek měsíce září uráží na člověka a zvířata zlé páry a mlhy.
- 8) Svaty Jiří, slunce mění.
- 9) Štěpán král, léto vzal.
- 10) Dotkne-li se Rozálie květu, Lucie jím vyždolí okna napotáh.
- 11) O svatém Viktorinu, ještě teplo i ve stínu.
- 12) Matěčka boží, vládkyně víří.
- 13) Mezi matkami božíma, se má skládat otava.
- 14) Svaty kláš – k podzimní bílé.
- 15) Ať je Kateřiny nebo Kláry, je-li chladno, tepte chýže.
- 16) Svatá Ludmila ráda přinášá vír, dělá a nepohodu.
- 17) Po svatém Matouši – šepci mň už.
- 18) Babi léto – léto na odchodu.
- 19) Přel-li v září, sešliak veselé se tváří.

ZE SPORTOVNÍ ČINNOSTI RR

V srpnu se "Rychlá rota" rozhodla, že si uspořádá sportovní odpoledne. Zbývalo tedy jenom vybrat sport, který se bude provozovat. Poněvadž chlapi viděli hrát děvčata v tělocvičně volejbal, rozhodli se pro tuto míčovou hru. Dřívá většina RR se se zálibnostíí této hry vyrovnala se čím a dá se říct, že starším členům RR šla hra lépe než těm mladším, kterým bylo doporučeno, aby méně . . . a více sportovali.

Dá se říct, že na výsledku vůbec nezáleželo a že všichni byly spokojeni a odnesli si hluboký sportovní zážitek a rozhodli se, že volejbal se bude hrávat častěji.

Zleva stojí: František Srámek, Pavel Radoch, Petr Němčický, Štefan Pagáč, starosta Ludislav Vyskočil.

Zleva dřepí: Miroslav Lukáš, Pavel Boga, Stanislav Chabiča, Antonín Fulebník. Leží: Josef Cvek.

15	JEDEN ZE SMYSLOV	MŮČE NA RŮVĚ	STARŠÍ DŮMĚNO	HROZA	M	ONE PLŮŽKA JEMNÁ	ÚTOK	BLÁDNĚ VODNÍ RYBA	ZE AMERICA	M	ČEKV	POTOM	JESTUŽE BIVĚNKY	ČAJ ČESTARSK					
DRV SOUČI SEČTY					ČESKÝ HEREC					PRO-EDVĚRY KLÁŠTERA									
1										2									
										TEČKA									
ZNAČKA REVOLTV			ČERT						POSTRAH-NEČASY BELA				3	MONŮČI VOLNĚK					
			KRUH																
ŘEVA				LEPKY NA TOH				KULOVY RACI				ZEMLA ANTERU							
				GIBSON				HEBROV ČERNA VOJA				ČERNÁ NA HROZBE							
M	STOHA PRŮKOLE VOZU						HARMONY				ČERNÝ ŽENSK								
	ZE						TEXTILN ROSTL NA				ČERNÝ								
DVO-RAMA					SARMAT					MOČI-HOZNA									
										POSTA-VIT SE									
JMĚNO PĚLA					NEKPO-TAČIT														
						NEPŘE-TRŽITÝ								DRUH SPORTU					
						M	STOLNÍ HRA	ŘEMEN	GRUHI KARTY										
						DOKONČIT SÁM			ZASÉVAT								OPROUŠENÍ		
																	NEPŘEKLA BLOKOVY TOLEK		
						OMÁMIT BLAD HOLEM											SYR		
																	PRŮBIV-KÁ STERNĚ		
						KONICE V ŠACHU									ČAS				
															TUCET	angl. dr			
MPE AUT ISLANDU								1 VY-ETOUPEK											
								ČÁTKY											
DRŮCINY NEKLO								PODRAU											
Čím toho čovák ...														DOČI-LOU					

Na přední straně obálky: ženy jdou do kostela.
Kdo nám napíše jména žen, získá věčnou odměnu.

Zadní strana obálky: kdo se pozná na této fotografii z roku 1923
- mláčením na Radošově, ať se nám přihlásí na ObÚ.

výroba a montáž stínicí techniky

- * venkovní rolety
- * vertikální žaluzie
- * horizontální žaluzie
- * markýzy
- * těsnění oken a dveří
- * garážová vrata
- * sítě proti hmyzu
- * shrnovací lamelové plastové dveře

Kudielka Vladimír

Blatnice 427, PSČ 696 71

tel.: 0603 - 842281, 0631 / 331 362

Společka stavebního spoření

VŠEOBECNÁ STAVEBNÍ SPOŘITELNA
KOMERČNÍ BANKY a.s.

MARKÉTA PAVLAČKOVÁ
finanční a úvěrový poradce

Privat:
Nivky 737, 687 22 Ostrožská Nová Ves
tel.: 0632 / 598 313
mobil: 0607 / 736 889

Poradenská a zprostředkovatelská činnost v oblasti:

- stavební spoření VSS KB, a.s. (Modrá pyramida)
- penzijní fond PF KB, a.s.
- investiční kapitálová společnost IKS KB, a.s.

Kde: Obecní úřad Blatnice pod Sv. Antonínkem
Kdy: Každé liché pondělí od 15.00 do 17.00 hod.

Poradenství je poskytováno zdarma.

UVAŽUJETE KAM ULOŽIT PENÍZE ?

LIŠKA MÁ PRO VÁS VÝHODNÉ ŘEŠENÍ !!

Českomoravská stavební spořitelna Vám Vaše peníze rozdílí a státní podpora + úrok + jistota

ZÍSKÁTE - finanční prostředky na opravu domu, přestavbu
bytového jádra, příslužné vestavby a k tomu vysoké zhodnocení
Vašich úspor - čistý roční výnos až 14,4%.

VĚK PRO STAVEBNÍ SPOŘENÍ NEROZHODUJE.

*Chcete se informovat o svých možnostech,
nebo Vám bude končit pětiletá smlouva s "Liškou"?*

Mohu být Vaš poradce - přijedu a projednám
vše o stavebním spoření, o možnostech úvěru a o tom co
Vám Českomoravská stavební spořitelna může nabídnout.

Veškeré informace o stavebním spoření
Vám ochotně poskytne:

Cíchová Ludmila

Právo č. 583
696 71 Blatnice pod Sv. Ant.

Tel.: 0631 / 331 394

Vážení klienti,

filiálka České spořitelny, a.s. v Blatnici bude k 2.10.2000 převedena na pobočku, tzn. bude zajišťovat vechny služby týkající se:

- sporožirových účtů
- vkladních knížek
- běžných účtů
- produktů dceřiných společností ČS, a.s.

Ti klienti, kteří chtějí mít veden svůj účet na pobočce v Blatnici, necht' navštíví pobočku, kde mají nyní veden svůj účet a ta bezplatně provede převod tohoto účtu do pobočky Blatnice.

Česká spořitelna, a.s.

